Akbaba

— Kandıradan getirttik paşam, yeni beslememiz!

Kadın Dünyasında Mühim Bir Yenilik: taklit İnciler...

Bu sene bütün kadınların benimsediği moda şapka, manto, elbise, eldiven, ayakkabı, terlik ve mayolarda kullanılan taklit İNCİ'lerdir.

Bu güne kadar hiçbir yeni buluş, bu kadar süratle ve bu kadar geniş bir sahaya yayılmamıştı...

Ayrıca yine Taklit İNCİ'den küpe, kolye ve bilezikler de gün geçtikçe artan bir alâka ile karşılanıyor...

Taklit incileri kolaylıkla ve toptan satış fiatına temin edebil ğiniz yegâne yer S. ŞENYÜZ müessesesidir.

S. ŞENYÜZ müessesesinin sizler için hazırladığı bu taklit İNCİ'ler hakkında daha fazla bilgi edinmek için PARASIZ BROŞÜR isteyiniz.

S. ŞENYÜZ müessesesi

Meşrutiyet Caddesi No: 109/6 Tepebaşı

Tel: 45873 — Tepebaşı - İstanbul

NEZLE ve GRİP BAŞLANGICINDA

GRİPİN

Üşüdüğünüzü hisseder hissetmez GRİPİN almayı ihmal etmeyiniz!

Kininli gripin

- Baş, diş, adale, sinir, romatizma, lumbago ağrılarını süratle teskin eder.
- Bayanların muayyen zamanlardaki sancılarına karşı başarı ile kullanılır.
- Süratle hazmolur, derhal tesirini gösterir.

Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

1955 İKRAMİYELERİ

EV
PARA
İRATLI APARTMAN

YARIM MİLYON LİRA

AKBANK

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

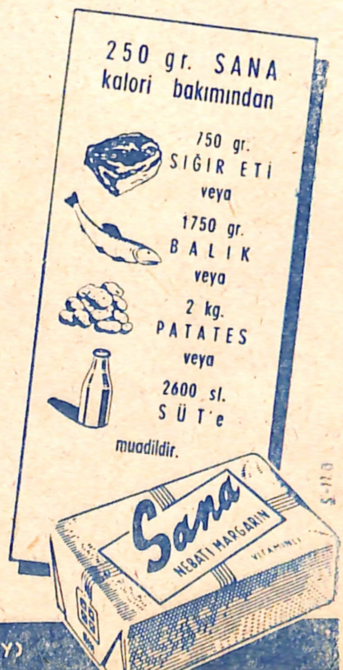

Hevesle çalışıyor!..

... çünkü, sabahleyin, işine gitmeden evvel kuvvetli kahvaltı ediyor: çay ile bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyor.

Bütün gün, durmadan sarfettiği enerjiyi telâfi etmesi için, sıhhî, kalorisi ve A, D vitamini bol bir gıda alması lâzımdır.

Lezzetli, sâf, hazmı kolay, enerji kaynağı, SANA ile, daima, hevesle ve verimli bir tarzda çalışabilirsiniz.

Sana
kahvaltılık margarin

UNİLEVER-İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

SAYI: 155 C.: 6 3 MART 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ, MİZAHÎ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Nihat Erim Kâfir Oldu!

EH, nihayet Nihat Erim de, Neûzübillâh kâfir oldu: Politika kâfiri!

1946 danberi, çarpmadığı taş, sürtmediği toprak kalmayan bir C.H.P. kafası vardır ki, nebin nasihat, ne bin nasihattan kuvvetli olduğu söylenen bir felâket o acayip kafayı yontamamış, inceltememiş, içindeki çam budağı beyini yumuşatamamıştır.

Halk Partili misin?.. Hayır, atılan temeli, yükselen çatıyı, tüten bacayı, yeşeren tarlayı görmiyeceksin bayım!.. Senin bir tek vazifen vardır: Kasapta beş yüze satılan süt kuzusunu görmek... Ramide damı akan göçmen evini görmek... Hastahane kapısında yatak bekleyen dertliyi görmek... Ve sarhoş gözü gibi, en az biri iki... Ne ikisi, biri iki bin görmek!

Seçimler kaybedilince, Nihat Erim de bu horona girmiş ve beş yıl, bütün muhalefet figürlerini yaparak kıvırmış, kıvırmış, kıvırmıştı. Taaaa, 1954'e kadar... Vaktaki 2 Mayıs günü sandıklarda kuluçkaya yatan partiler birer birer kalktılar: Bre aman.. Ne köylünün tarlasını yabancılara satan seçim nutukları para etmişti, ne de zındana atılan hürriyet perisinin zincir şıngırtıları.. Çoğunluk yine D.P. deydi. Hem de ne çoğunluk!

Şimdi ne olacaktı?.. Bir dört yıl daha, ağızlar söverek, kalemle sayarak, yumruklar sıkılmış, selâmlar kesilmiş, memleket bağrında iki parti iki düşman karargâhı kurmuş, öyle mi geçecekti?..

Nihat Erim, politikaya mahalle kahvesinden değil, Üniversite kürsüsünden gelmiştir. İçinden, Ziya Paşanın sesile, muhakkak:

Eyvah bu baziçede bizler yine yandık,
Zira ki, ziyan ortada, bilmem ne kazandık!

Dedi...

Hangi ziyan mı?, Bırakın şu C.H.P. nin mallarını, bırakın şu kilit altında paslanan Ulus matbaasını, bırakın, şu ihtiyar yaşında hapishaneye düşen Hüseyin Cahit üstadı... Ya matbaadan çok mahkemeye giden yazı işleri müdürü Cemal Sağlam ne olacaktı? Ya pîr aşkına mahkûm olduğunu yüz bin şukadar lirayı kim ödiyecekti? Demokrasi kabadayısı Recai Güreli mi?

Hattâ, hattâ bunlardan vaz geçtik, ya şerefleri, haysiyetleri korumak, ya rahat çalışabilme imkânlarını hazırlamak için - zorla, istemeye istemeye - çıkartılan kanunları ne yapacaktık?

Aldırma Nihat Erim, aldırma... Politikanın emekli jandarmaları arkandan eşkiya görmüş gibi hınçla bakarak:

— Neûzü billâh kâfir oldu, diyecekler...

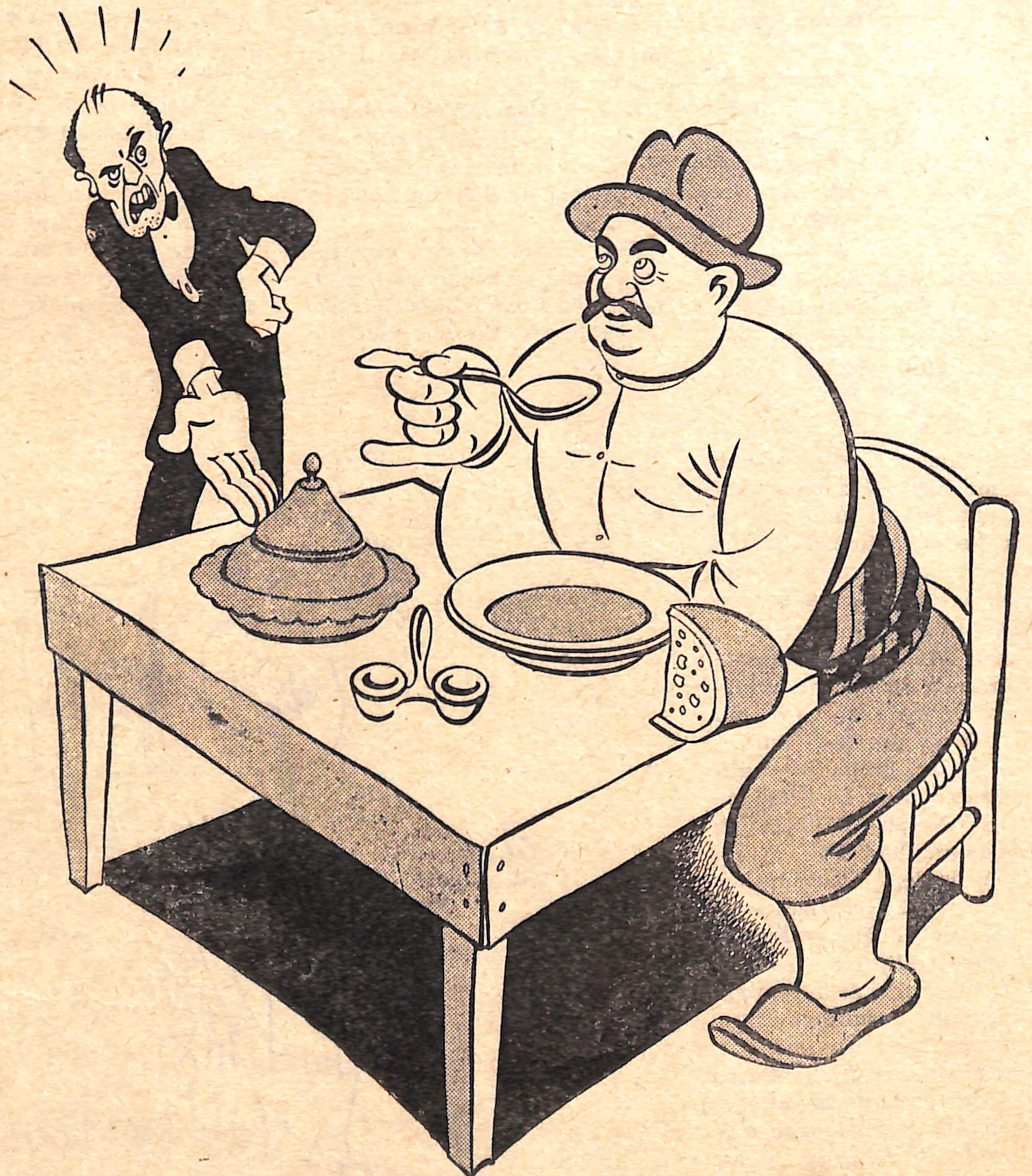
Biz, kapaktaki karikatürü çizip:

— Besleme oldu, diye bir kahkaha atacağız!

Eh, sen de onu duymamazlıktan, bunu görmemezlikten gelir, şu acayip politika dünyasında geçiniiiir gidersin!

Yusuf Ziya ORTAÇ

ADNAN MENDERES'İN MECLİS NUTKUNDAN

Muhalefet — Açsın... Açsın... Açsın!

Milletvekili Ödeneklerinin artmasına

Ne diyorlar?

Soruşturan :
Ey Müstantik Müstantik

MİLLETVEKİLİ ödenekleri nin iki bin liraya yükselmesi çeşitli tepkiler yarattı. Muhallebiden suya kadar her şeye zam (pardon âyarlama) yapılırken, mebus tahsisatını da âyarlamanın gerekli olduğunu söyleyenler olduğu gibi, bu âyar lamayı âyarsızlık sayanlar da vardı.

Bu işin eğrisini doğrusunu, yi ne bilse bile, bilirkişi olan mebuslarımız bilir. Onlara sormağı, düşüncelerini almağı kurdum.

İster dolmuş, ister kiralar, ister lâhana fiyatları artsın, ister mebus ödenekleri artsın, bütün bu artışlar, elime geçen paraya bakınca, bana hep şaka gibi gelir.

Onun için, bu konuda kendilerine danışacağım mebusları, şakacı, şakaya dayanıklı olanlardan seçmeli idim.

Düşündüm taşındım... Aklıma Celâl Fuat geldi. Gidip ona soracaktım. Sonra birden hatırladım; Yusuf Ziya'nın dostudur. Celâl Fuat Türkgeldi, şaka kaldırsa bile, Yusuf Ziya kendi gazetesinde bir dostu ile şakalaşılmasını istemez. Ondan vazgeçtim.

Fürûzan Tekil'e sorayım, dedim. O da daha yeni bir trafik kazası atlattı. Trafik memuruyla sarmaş dolaş olup öpüşeli şurda ne oldu?... Kendi kendime: «Dokunmayın o arslana!...» dedim.

Nazlı Tılabar... Hah, tam şimdi buldum. Ona sorabilirdim.

— Mebus ödeneklerinin arttırılmasına taraflı mısınız Hanım efendi?

Diyecektim.

Nazlı Tılabar'a böyle şey sorulur mu hiç!... Siz onun delikanlı cakasına aldanmayın. Ne de olsa kadındır, terzisi var, makiyajı var, kuvaförü var, rujuvar, ojesi var... Bu kadar sıcağa kar mı dayanır?

Osman Bölükbaşı aklıma geldi. Kim bilir soruma ne nükteli cevaplar verirdi. Ama o da muhalif... Bizde âdettir, iktidara geçene kadar, bütün muhalifler, elbette bütün zamlara muhaliftir. Osman Bölükbaşının vereceği cevap ta belli...

Muhaliflerden başlamışken, İsmet İnönü'nü hatırladım. O da, daha yeni düğün masrafları yaptı, şimdi gidip te:

— Ödeneğinize zam yapılmasına memnun musunuz?

Demenin âlemi var mı?

Bak, Muammer Alakant'a sorulur. Ama onun da hayat seviyesi yüksek, giyim kuşam masrafı, ziyafet, ikram, sosyete, kulüp masrafı... Kolay mı, yapılan arttırmayı bile az bulacağı meydanda...

Şimdi buldum, gider Kasım Küfrevi'ye sorarım. İyi aklıma geldi. Onun da hem genç, hem bekâr olduğunu unuttum işte... Elbette sık sık İstanbulu ziyareti lâzım. Memleketimizin böyle bir gencine, ayda iki binin lâfı mı olur?

Hani Tevfik İleri'ye de sormayı düşünmedim değil... Ama, duyduğumuza göre, Roma seyyahatinde çarşı pazar, mağaza dükkân, imrene imrene dolaşmış. Sonunda kesesine uygun, koca Romadan ala ala kürdan alabilmiş. Şimdi kalkıp ta, Tevfik İleri'ye:

— İki bin lira ödenek çok mu geliyor?

Diye sormak ayıp olur.

Sanki ne diye Bakanlar, yani Vekiller aklıma gelmiyormuş. Kalkar gider, Celâl Yardımcı'ya sorarım. Ama o da Maarif Vekilidir. Der ki:

— Ben Maarif Vekili olarak, her türlü seviyenin yükselmesine çalışıyorum. Elbette geçim seviyesinin de yükselmesini isterim.

Kim kaldı? Kime sorayım? Sanki şimdiye kadar, ne diye Ömer Bilen Efendi Hazretleri aklıma gelmedi? En iyisi onun düşüncesini alayım. Onun cevabı da önceden belli:

— Hazâ min fadla - Rablû!... Cevab-ı yezdân, Cemi cümlemizin kesemize Halil İbrahim berekâtı ihsân eyleye!... Âmîn!...

Ne diye gazeteci mebuslarımız hiç aklıma gelmedi. Hemen gider Nâdir Nâdi'ye sorarım.

Sormasına sorarım ama, onun cevabını da ,daha sormadan duyar gibi oluyorum:

— Yaaa!... Allah Allah!... şaşılacak şey!... Pek tuhaf!... Zam mı yapılmış?... Hiç haberim yoktu. Ne zaman olmuş bu iş?... Diyecek.

Görüyorsunuz ya, aradım taradım, sözümün, yazımın, nazımın geçtiği, şakaya dayanıklı bir mebus bulamadım.

— Mebus ödeneklerinin iki bin lira olmasına taraflı mısınız, değil misiniz?

En iyisi herkes bunu kendi kendine sorsun, yine kendi kendine cevap versin. Ama cevabınızı kimse duymasın. İster taraflı olun, ister olmayın, zâten olanlar oldu.

YAZISIZ..

(Orhan Enez)

Yıllık Plân

«Beş yıllık plân» lâfını çok duymuşuzdur. Neden bu plânlar, dört yıllık, altı yıllık değil de, hep beş yıllık olur, diye kendi kendime sorar dururum.

Devletlerin beş yıllık plânları gibi, İstanbul Belediyesi de beş yıllık bir plân hazırlamış. Demek ki, bundan son ra yolsuzluklar, plânsızlıklar, sıkıntılar hep bu plâna göre olacak.

Belediyemizin beş yıllık plânından elde ettiğimiz bazı maddeleri bildiriyoruz:

1 — Taksimdeki yarım kalmış Opera binasının örümceklerinin alınması.

2 — İstanbulun iki yakası nı bir araya getirecek asma köprüye hazırlık olmak üzere, Haydarpaşa ve Sarayburnuna birer asma çubuğu dikilmesi.

3 — Vatandaşların kazaya uğramamaları için, şehir sokaklarındaki su birikintileri, bataklık, çöplük, delik deşikleri gösterir harita yaptırılarak, her vatandaşın boynuna bedeli karşılığında muska di ye asılması...

4 — Trafik güçlüğünü önlemek için yolları genişletmek veya otomobilleri, otobüsleri daraltmak mümkün olmadığından, vatandaşları küçültecek, ufaltacak, daraltacak çarelerin araştırılması.

5 — Halkı avutmak ve avundurmak için, sergiler, bahar bayramları yetmediğinden, Gülhane parkındaki çiçek bayramı gibi, Langa'da marul, Çengelköy'de hıyar, Kasımpaşa bostanlarında patlıcan bayramlarının icadı.

6 — Kısa şehir haberleri yayınına İstanbul Radyosu yetişmediğinden, ayrı bir Belediye Radyosunun kurulması.

7 — Su, elektrik ,sinema, havagazi ve daha başkalarına yapılacak zamların, zam değil, ayarlama olduğunun halka anlatılması.

8 — Yaz aylarında susuzluktan kavrulan İstanbul halkına su temini için, işbu plânın, ezip ezip suyunun içilmesi yolunda nutuk verilmesi.

9 — .....

10 — Bu plânı uygulayacak bir yabancı uzmanın aranması.

Günün Şakaları

MAKİNE..

Peyami Safa, bir zamanlar çok kolaylıkla roman yazardı. Bir gün eşi, Nebahat P. Safa, Peride Celâl'e anlatıyordu:

— Bizimki geçen pazar sabahı: «Aman Nebahat» dedi, «şu hafta tatilleri ne sıkıcı şey koca gün insan ne yapacağını bilemiyor...» Ben de: «Senin yerinde olsam bir romana başlardım» dedim. «Fena fikir değil» dedi Peyami; sonra sordu: «Ama, bitirince, akşama nereye gideceğiz diye düşünmek gene var!».

SEBEP DEĞİL

Kocasından ayrılmak istiyordu. Hâkime iki fotoğraf uzattı:

— Çektiğim eziyeti resimlerden anlıyabilirsiniz sayın yargıç! dedi; bu zalim adam yüzünden iki senede on sekiz kilo kaybettim!

Hâkim bir resimlere baktı, bir kadına, sonra kararı bildirdi:

— Talebiniz reddedilmiştir. Bugünkü güzelliğiniz kocanıza borçlu olduğunuz bu resimlerle sabit olduğundan, boşanma talebinizi reddediyoruz!

YERSİZLİKTEN...

Şerif Yüzbaşıoğlu, arkadaşı Necdet'e rastladı. Necdet sordu:

— Ne var ne yok Şerif? Gene Kordonblö'de mi keman çalıyorsun?

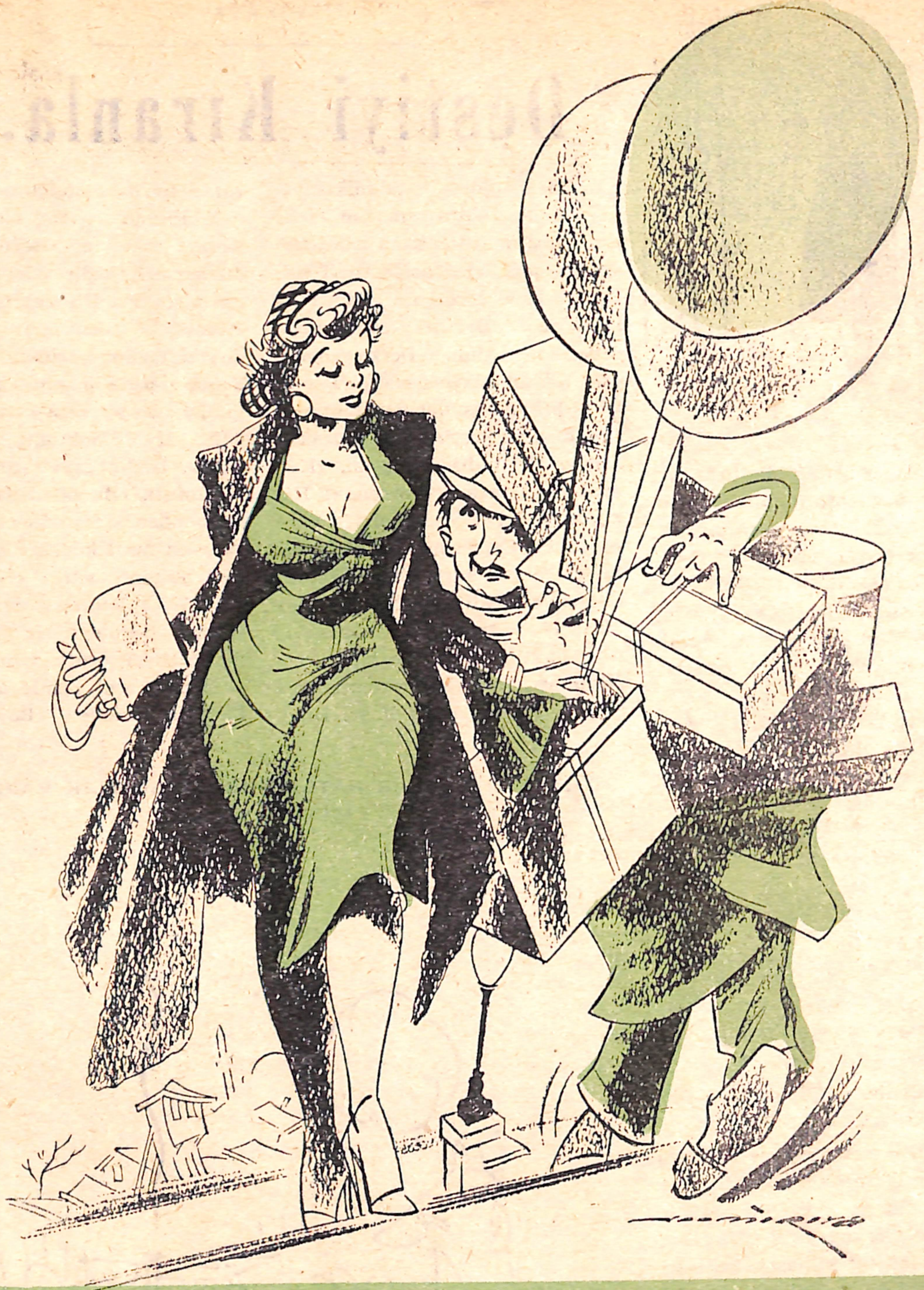
Öteki içini çekti:

— Kordonblö'deyim ama, piyano çalıyorum artık...

— Ya... Kemanı bıraktın demek. Ama neden?

— Ne yapayım birader, kemanın üzerinde içki kadehini koyacak yer yok ki...

— Kocacığım, şu balonları al da biraz yükünü hafifletsin baril..

Herkes birbirine baka baka intihara özenir diye, eskiden intihar vak'alarının gazetelerde yazılması yasaktı. Gazetelerde adı sanı çıksın diye kendini öldürecek olanın ölümü, yaşamasından daha faydalı görülmüş olacak ki, bu yasaktan vazgeçildi.

Fakat insanlar, intihardan başka türlü de meşhur olmanın, gazetelerde resimlerini, isimlerini çıkartmanın yolunu buldular: Ya bir kumarhanede oyunda, ya bir randevu evinde uygunsuz vaziyette yakalanmak...

Son bir kaç yıldır, gazetelerde okuduğumuza göre, o kadar çok kumarhane, randevu evi basıldı ki, sayıya vurulsa, basılan evler, İstanbuldaki muhallebici dükkânlarından bile çok tutar. Hani insanın, bu adamların birbirlerinden örnek alıp gazetelerde resimleri, isimleri çıksın, tanınsınlar diye, bile bile kumarhanelerde randevu evlerinde uygunsuz vaziyette poz aldıklarına nerdeyse inanası geliyor.

YASAK!

Şimdi polis yeni bir karar almış: Bundan sonra basılan kumarhaneler, randevu evleri gazetelere bildirilmiyecek.

Neden dersiniz? Sebebini bilin bakalım.

Eşek, kurdu görünce, kurt onu görmesin diye, gözlerini yumarmış. Biz de acaba, toplumun bu iki tehlikesini görmemek için mi gazetelerden saklıyoruz?

Yoksa, randevu evlerinden gelir vergisi alınacağı haberi çıktığı bu sırada, herkes gazetelerden rehber gibi, kumarhanelerin, randevu evlerinin ad resini öğreniyorlar, bize iş kalmıyor diye, muhabbet tellâlları şikâyet mi ettiler?

Değil, değil... Şu «yüksek sosyete», «şehrimizin tanınmış ailelerinden» gibi lâflar yok mu, işte o yüzden çıktı bu yasak!..

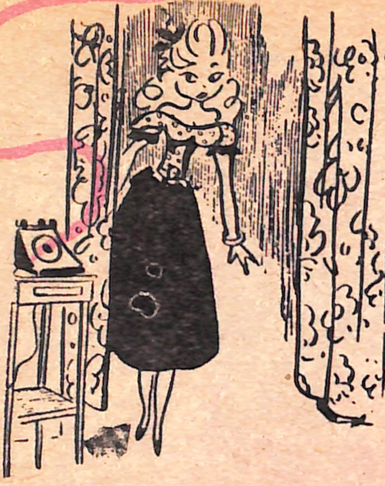
Ah, ah, hayatta yüksek sosyeteden olmak için elimize bir fırsat geçmişti, onu da kaçırdık. Ne diye sanki bir kumarhanede, bir randevu evinde uygunsuz vaziyette yakalanmadık. O zaman bütün gazeteler «Dün gece ahlâk zabıtası tarafından basılan bir randevu evinde yüksek sosyeteden bay R. C. ile, şehrimizin tanınmış ailelerinden birine mensup bayan H. Z...» diye yazarlardı.

Şunca yıl bir baltaya sap olamadık. Ondan sonra sicilli, şahitli ispatlı yüksek sosyeteden olur, ben kendi hesabıma hemen şöyle bir kart bastırırdım:

R. Cemaziyülevvel
Yüksek sosyeteye mensup
Sicil No: (...) tarihli gazeteler

Ama, yok, yok... Bizde yüksek sosyeteden olmak, başka memleketlerde meselâ akademi üyesi olmak gibi bir şeydir. Mazallah, biz öyle, onlar gibi uygunsuz değil, hattâ uygunlu vaziyette yakalansak, adımızı, şanımızı öyle rümuzla geçiştirmezler. İşimizi, gücümüzü, yedi gelmişimizi geçmişimizi, eşimizi dostumuzu ilân ediverirler. Öyle bir iki uygunsuz vaziyetle bu şeref elde edilebilseydi, şimdiyecek bizden daha ne açıkgözler çıkardı. Bu iş hânedan sülâlesi gibidir, babasından oğluna, anasından kızına kalır. Biz yine avucumuzu yalayalım!

Destiyi Kıranla...

O acaip makineli koltuğa ürke ürke oturduğumu görünce, diş hekimim ve dostum Hikmet Karatoy, güldü:

— Korkma yahu!.. dedi. Sen beni arasıra yazılarında iğnelersin, ama, ben senin dişini iğnesiz tarafından çekeceğim. Yoksa çuvaldız bile az...

Lâfı değiştirmek için:

— Ne güzel dişlerin varmış senin yahu... dedim. Kendi kendinin canlı reklâmısın...

Hemen elini ağzına götürdü:

— Beğendinse al sen kullan... İki ön dişim takmadır...

— Takma mı? Ne münasebet.. Hem bu yaşta...

Hikmet Karatoy içini çekti::

— Ne yaparsın birader, takma işte. Nerden açtın bu bahsi..

— Hayır ola? dedim. Yoksa...

— Tahmin ettiğin gibi... Biri zorla çıkardı...

Gerçi Hikmet'e yakışıklı denebilirdi. Çok hoşsohbet çocuktu. Beyoğlu'nun bu en civcivli yerinde muayenehane açtı açalı şöhreti alıp yürümüştü; bilhassa kadınlar arasında. Lâkin aksiliğe bakın ki, Hikmet evliydi ve karısına da deli gibi âşıktı. «Öyle şey olmaz» demeyin. Hem dişçi olacak, hem genç, hem de karısına âşık olacak. Ayağına, hattâ elinin altına geliveren kısmetleri tepecek... Evet, bizimki öyle nadir bir yaratıktı işte... Hoş bilinmez, belki huy değiştirmiştir ya...

— Yoksa... bir çapkınlık vakası mı?.. Sen ha?..

— Ne şaşıyorsun kardeş, dedi. Destiyi kıran da, suyu getiren de bir olduktan sonra...

Ve dışarıdaki hastaları unutup anlatmağa başladı:

— Günün birinde, çat kapı, izbandut gibi bir hasta geldi. Tabii bekleme salonuna almış kız. O da sırasını beklemiş. Nihayet içeri aldım: «Randevunuz var mıydı?» diye sordum. Adam beni tepeden süzdü: «Zatıâliniz hep randevuyla mı iş görürsünüz?» diye sordu. En nâzik tebessümümle gülümsedim: «Pek tabiî değil mi efendim» dedim. «Belki de sizin için tabiîdir ama, randevulara gelen benim karım olursa iş tabiilikten çıkar» dedi. «Anlıyamadım efendim» dedim. «Ben sana anlatırım şimdi» dedi. «Siz hasta değil misiniz?» diye sordum. «Hayır, ya siz?» dedi. «Değilim çok şükür» cevabını verdim. Derken herif: «Ne kadar şükretseniz yeri, çünkü birazdan hastalanmanız ihtimali var» diye kestirip attı. Ancak o zaman aklım başıma geldi. «Kuzum ne demek istiyorsunuz? Kiminle teşerrüf ediyorum?» diye sordum. Ceplerini karıştırarak: «Acele etme, kartvizitimi takdim edeceğim» dedi. Sonra cebinden bir zarf çıkarıp bana uzattı. Aldım, baktım. Üzerinde bir adres: Nişantaşı, Taşlınişan çıkmazı, Gayret ap. 14 numarada Hayri Hoyrat... Herhalde adamın adı olacak. Emretti: «Aç, oku» diye... Açtım, okudum: «Beyfendi, sizi ötedenberi takdir ederim. Lâkin karınızın sizi Diş hekimi Hikmet Karatoy'la aldattığını arzetmek de bu takdir hissimin icaplarındandır. Bana inanmıyorsanız bir gün, yalnız bir defa karınızı takip edin, kâfi... «Mektupta imza falan yoktu. İsmim gayet sarih olarak yazılmıştı. «Bu ne demek? Bana ne bundan?» diye sorunca, çam yarması herif köpek dişlerini göstere göstere sırıttı: «Galiba çok açıkça anlatılmış» dedi. «Dişçi Hikmet Karatoy siz değil misiniz?». «Evet, benim tabii». «O halde karım beni sizinle aldatıyor». En tatlı sesimle: «Böyle saçma şey olur mu?», diye itiraza yeltendim ama, herif lâf dinlemiyordu ki... «Karımı takip ettim, efendi...» diye gürledi, «Bir saat evvel bu binaya girdi, beş dakika önce de çıktı, gitti... Buna ne buyurulur?» Herif suali sordu ama, cevabımı beklemeğe lüzum görmedi. Birden ağzımın ortasında bozdoğan armudu iriliğinde bir yumruk hissettim. Gitti bizim ön dişler...

— Vah vah, Hikmetçiğim... Geçmiş olsun kardeşim. Doğrusu çok üzüldüm. Sonra sen ne yaptın? Dâva filân etmedin mi adamı?

— Yok canım. Ağzımı yıkadım, saate baktım. Adam daha evine varmış olamazdı. Telefon rehberini açtım. Hoyrat adında adresini, numarasını buldum. Hemen telefona sarıldım. Tahmin ettiğim gibi, kadın eve varmıştı. «Aman, dedim, ben biraz evvel çıktığınız binadaki diş hekimi Hikmet Karatoy'um... Vaziyet bu merkezde. Kocanız şimdi oraya varmak üzere. Ne hakla evden çıkarken dişçiye gidiyorum diye benim adımı kullanıyordunuz?» Telefonun öbür ucundan harikulâde tatlı bir kadın sesi titredi: «Sahi mi söylüyorsunuz?» diye. «Evet,» dedim, «hattâ iyi konuşamıyorum görüyorsunuz, yani duyuyorsunuz... Çünkü kocanızın yumruğu ön dişlerimden ikisinin yerinde bir boşluk bıraktı... «Telefondaki ses bir çığlık kopardı: «Sahi mi? Ne olacak şimdi?» Hemen direktifi verdim: «Şimdi evden çıkın, başka yoldan bana gelin, görüşelim»...

Hikmet sustu. Ben sordum:

— Geldi mi? Görüştünüz mü?

— Tabii geldi, görüştük.

— Şey, ne görüştünüz?

— Maddî ve manevî zararımı telâfi etmezse kocasına hakikati anlatacağımı, üst kattaki yakışıklı futbolcunun adresini vereceğimi, o delikanlının da hiç olmazsa bir kaç dişinin, büyük bir ihtimalle tarafımdan yenileceğini bildirdim.

— Nereden anladın o olduğunu sevdiği gencin?

— Apartımanı bilmez miyim birader? Ben olmadığıma göre, elbet futbolcuydu!

Ağzımın açık kalmasından faydalanan dişçim, hemen işine devam etti.

— Hikâyeci —

Gazetelerden: «ŞEHİR HATLARINDA 80 SENELİK VAPURLAR İŞLETİLİYOR...»

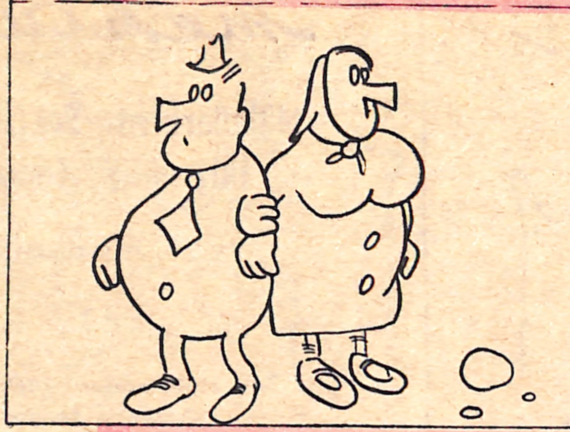

— Yazık yahu... Şu antika vapuru çalıştıracaklarına, «Deniz Müzesi» ne koysalar ya!..

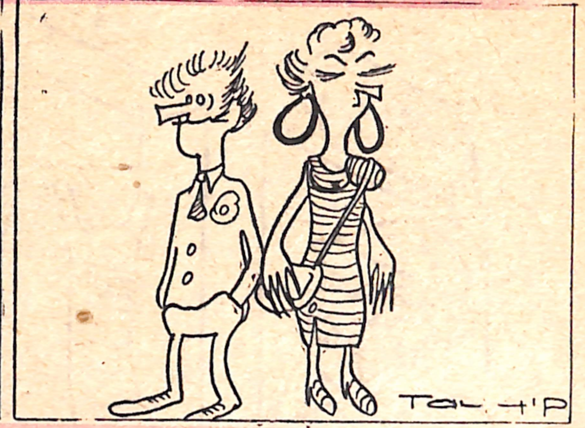
(Orhan Enez)

— Beyoğlundan geliyorum..
— Belli karıcığım!..
(Özcan Eralp)

İki tam...

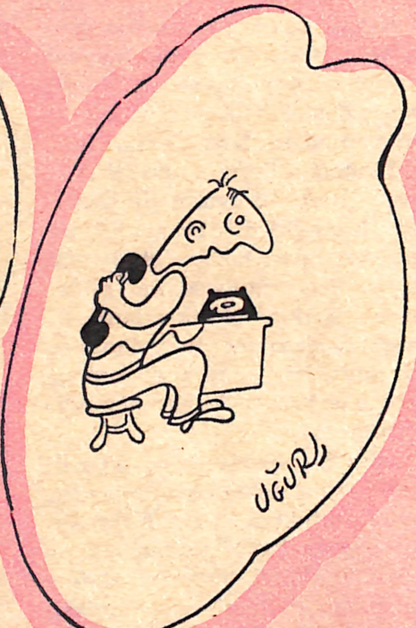

İki Şebeke...

(Tayyıp)

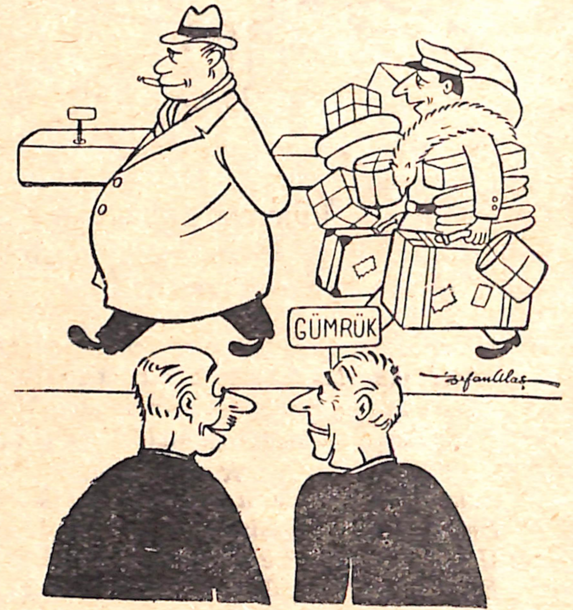
TELEFONDA MUAYENE:

Doktor — Sık sık nefes alın!..

(Uğur)

— Haydi arıyalım...
— Belâmızı mı?..

(İrfan Ulaş)

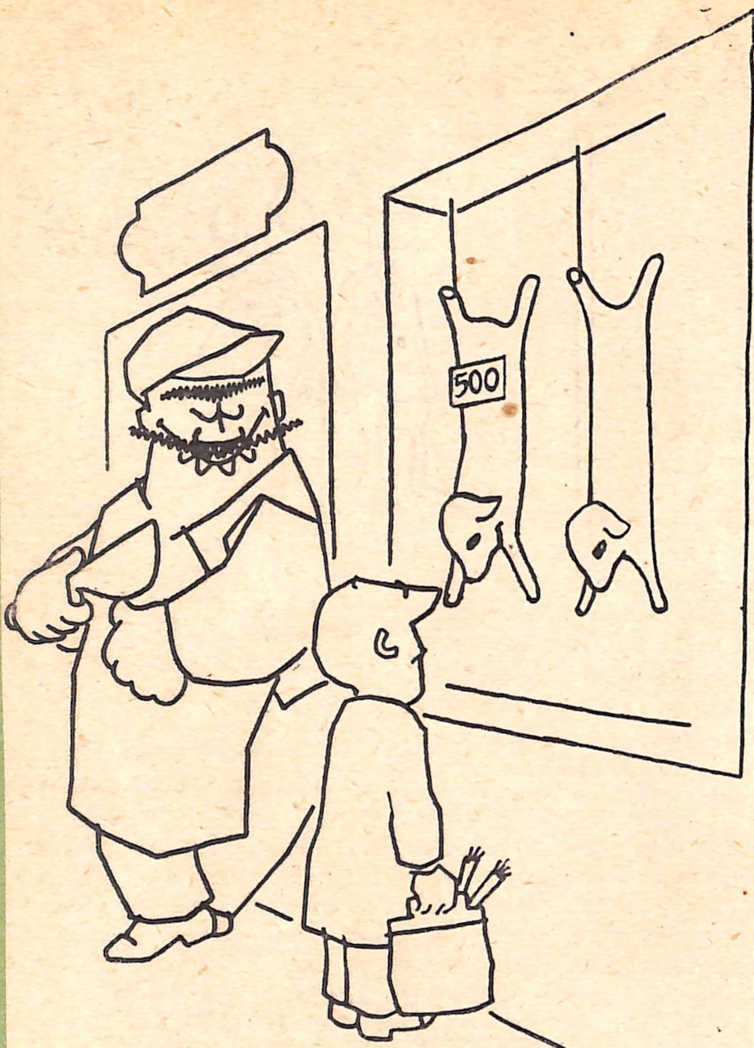

HALK OTOBÜSLERİ!..

(Zeki)

KURTLAR _ KUZULAR!.. (Tonguç)

Bayım!

Usandık dinlemekten, o söyler usanmaz ki,
«Artık yeter!..» desek de, bizi adam sanmaz ki,
«Az daha dayanın!» der, biz dayandık, diyelim,
Bu kadar dayanmağa pantalon dayanmaz ki...

Zam üstüne zamlarla şap gibi yansak bile,
Bugün dünden iyiyiz, diyerek kansak bile,
Ucuzluk müjdesine bizler inansak bile,
Evdeki çoluk çocuk, vallâhi inanmaz ki...

«Biz bize benzeriz» der uyanlar hep o akla,
Sorgu sual edersin, sen daha hangi hakla?
Va'deder bol keseden, tükenmez adamakla,
Üst üste aldananlar, her zaman aldanmaz ki...

Bazısı sırta biner, gerisi yayan artık,
Şurda bir şey kalmadı, az daha dayan artık!
Bir yem borusu çaldı, uykudan uyan artık!..
Memurlar uyansa da, bahtımız uyanmaz ki...

Teftiş haberi gelir, hep memurlar uyanır,
Badanalar yapılır, iç duvarlar boyanır,
Müfettişler tanımaz, başka bir bina sanır,
Göz boyamak iyidir, bu kadar boyanmaz ki...

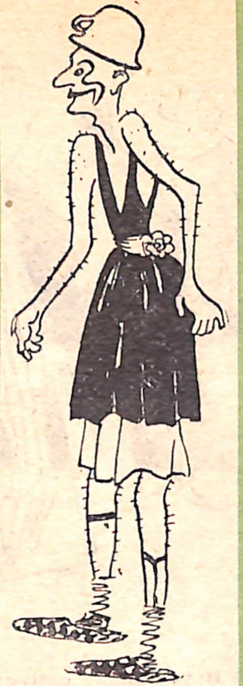
Hergün yapılan tören, yüzümüzün akıdır.
Basın, dördüncü kuvvet, eskisinden sıkıdır.
«Dayan başarırsın!..» der, dayanmak ta hakkıdır,
Dayansın ama insaf, böyle de dayanmaz ki...

Neler çektim derdimi deşmemek için bayım!
Sustum, içimdekini eşmemek için bayım!
«Durmayalım, düşeriz!..» düşmemek için bayım!
İnsan abanır ama, böyle de abanmaz ki...

FALAN _ FİLÂN

BİR DELİNİN *Mektubu*

Milletlerarası Sekizinci Akıl Hıfzısıhha Kongresi

Yazan: Deli Güllâbicisi

Milletlerarası Sekizinci Akıl Hıfzıssıhha kongresinin İstanbulda toplanacağını haber alan Bakırköy Akıl Hastahanesinin yirmi iki yıllık misafiri Mehdi, bize aşağıdaki mektubu göndermiştir:

Sinir Mütehassısı Ord. Prof. Dr. Fahrettin Kerim Gökay eliyle:

Milletlerarası Sekizinci Akıl Hıfzıssıhha Kongresi Başkanlığına!

İstanbul

A efendim!

Kahve, şeker sıkıntısının şapla terkos karıştırılarak meydana gelen midye tavasıyla giderilmesi, demokratik swing, samba ve mambo esaslarına aykırı düştüğünden, sol açığın ofsayta düşmesi, çifte telli oyununun estetiğini bozmaktadır. Bu teklifimin yağmur duası kadar ciddiyetle göz önünde tutulacağına güvenerek, sırıkla yüksek atlama sırasında «insanın ters dönünce bir kere işi, yumuşacık muhallebi bile yerken kırılır dişi» diyorum.

İşte memleketimizin iktisadî kalkınması için, ilkin bu noktadan hareketle, Sırat Köprüsünü geçene kadar önüne çıkana dayı denilmesi, armudun daima iyisinin yenilmesi ve damlaya damlaya Eminönü meydanı olması gibi, masaların ve hindibağların hürriyete kavuşmasını yüksek kongre Başkanlığından rica ederim.

Çingene palamutlarının tedâvisi için yapılan penisilin iğnelerinin paslı olması yüzünden kaplanmayan yorgan yüzleri, tavşanların kudurmalarına sebep olmuş, sun'î ilkahla gebe kalmış kadınların demokrasi mücadelesine katılmalarını meydana getirmiştir. Ama, otobüste boş yer bulmak şarttır.

Senelerdenberi ana dâvanın Merih Büyük Elçisi vasıtasıyla, uçan balonlara iğne batırıp düşürülmediği, bu suretle bir ticaret anlaşması imkânının kaçırıldığına, insan İstanbulun bozuk kaldırımları hesabına ne kadar üzülse, o kadar memnun olur. Gerek nargile dâvası, gerek dil ve temiz süt meselesi gün deme alınarak, Şehir Meclisi Üyelerinin uykularına zam veya demokratik deyimle âyarlama yapılması _ hâlâ bu yazıyı okuyor musunuz? _ bugünlerde meşgul olduğunuz randevu evlerinden vergi almak gibi, anti demokratik kanunların fazlalaştırılarak baskının kaldırılması ve dördüncü kuvvet olan basına resmî ilânlardan başka, İstanbulun Anadolu yakasını şubat ayında susuz, haziran ayında uykusuz olması önemle üzerinde değilse bile, altında durmamız gerekli işler arasındadır.

Kısa şehir haberlerimiz bitti. cevabınızı beklerim.

10. Koğuşta: Mehdi

NOT: Kongreye gelirken, pantalon düğmelerinizi iliklemeyi unutmayın.

SEVGİNİN DERECESİ

Heykeltraş Zühtü Müridoğlu Erenköyünde bir ev aldı. Hayvana da merak saldı. Serde heykelcilik var ya... Bahçesi büyük olan evini küçük bir çiftlik haline getirdi. Bir gün, ötedenberi ısrar eden arkadaşlarını artık reddetmek fırsatını bulamadığı için, evinde bir ziyafet verdi:

— Size hakikî bir dana paçası hazırlattım... diyordu.

Bahçeye girenler, üç bacaklı iki dana görünce şaşırdılar. Zühtü izah etti:

— Bu iki danayı pek severim de... Kestirmeğe kıyamadım. Ufak bir ameliyat yaptırıp birer ayağını paça diye pişirttim!..

Neyse hâlim O çıksın fâlim

Nihat Erim'in Falı Ne Gösteriyor?

Bakan: KIZ PENPE

Okuyucularını memnun etmek için, elinden geleni yapan Akbaba, yine paraya kıyarak, «Penpe Kız» ı da yazı ailesi arasına almıştır. Penpe Kız'a, bugünlerde Taksim gezisinde, Dolmabahçe sırtlarında, bahar günleri Hüriyetiebediye ile Kâğıthane taraflarında rastlarsınız. Yılbaşında sırtında küfe kokena, yaza doğru sepetler içinde kocayemiş gibi şeyler satar. Senede birden fazla doğurmak mümkün olmadığından, ona ne zaman rastlasanız, sahtiyan me mesinin, iri kara dut başına asılmış «çık çık!..» ak sütünü emen kundağa sarılı bir kara böcekle beraber görürsünüz. Ayağında rugan galoş, şalvarında baharın çiçekli dalları, yeleğinde nonfigüratif renkler... Pırıl pırıl inci dişler, kadife ten, kömür göz, kalem kaş, katran saç... İşte yazı ailemizin yeni portresi..

— Kıııız, Penpeeee!.. Bak bakalım Nihat Erim'in falına!..

Penbe, geniş sarı şalvarıyla, çayıra bağdaş kurdu. Bakla, boncuk, düğme dolu çıkınını açtı:

— İsmin nedir aslanım?

— Nihat Erim!

— Hay ismine kurban ulayim senin... İsmin Nihat'tır, niyetin demir kırattır, ama velâkin gidişin sakattır. Çok bilirsin, çok süvlersin, erkeş sanır seni günlücüğünü eğlersin... Çok günler gürdün geçirdin, çok şenlikler gürdün, sefalar sürdün. Bir zamanlar devlet kuşu kondu başına, erkeş koştu aşına. Ama velâkin kuşu uçurdun, fırsatı kaçırdın. Şinci dersin, gün bugündür. Dost'un azdır, düşmanın çoktur. İlle velâkin senin zorun düşmanına dost ulmaktır. Eskisinden pişmanlık gelirsin. Benim gibi sarardın suldun, sonunda muradına nayil uldun.

Hay ismin Nihat Erim, kulağını ver, bak ni derim. Çek bir besmele, sen de ul bir besleme. Şinci mâl mülk sayibisi ulayım dersin, üç gün mü desem, üç hafta mı desem, üç ay mı desem, yakında bir apartıman dikersin.

Darılmayasın, mal senindir, fal benimdir. Ne çıkarsa falında, unu süvlerim sana. Bak bir keret, şu delikli buncuk senin kalbindir, Buncuk nasın delik ise, senin süzlü, açık güzlü civanım! Bana kalbin de ülecene delikli taş gibi delik deşiktir.

Tatlı süvlersin, tatlı yazarsın, ama velâkin sana duğruyu süvlerse kızarsın. İşte büyle, benim yuluk kaşlı, cavlak başlı, şirin fal güzükür, falında mal güzükür, bir de sana şal güzükür.

Falında ulan, bahtında ulur inşallah... Allah günülcüğüne güre versin, ha atasın bir ellilik daha da, sana açayım bir daha kokorozlu fal... Bak neler çıkacak, şaş da kal!

MİNİK HİKÂYE

Sakın Ha!

Şahıslar: Halide Pişkin, bir inek, İhsan Balkır, doktor Fahri Celâl.

Senaryo: Celâl Balkır. Ses ve efekt: Vasfi Rıza.

Dekor: Ferih Egemen.

Vaka İstanbul köylerinden birinde, meselâ Çengelköyde geçer.

— Birinci Perde —

PİŞKİN TEYZE — Oğlum İhsan. İhsaaaan... Ölüyorum. Çabuk bana doktoru çağır...

İHSAN BALKIR — Aman teyzeciğim, Allahın bu dağına doktor seksen lira almadan gelir mi hiç?

PİŞKİN TEYZE — Sen Fahri Celâl beyi çağır, o gelir. Çabuuk ol, yoksa doktora muayene olmadan ölüveririm sonra. Ne demiş Molière? Doktor izin vermeden hasta ölemez. Ha? Koş!

— İkinci Perde —

İHSAN BALKIR — Biraz daldı doktor. İşte son sözleri bu oldu: sizi çağırttı...

FAHRİ CELÂL — Allah gecinden versin ya, gidiyor kadıncağız... Ne veriyorsunuz yiyecek?

İHSAN BALKIR — Bizim ineğin sütünü... Başka birşey vermiyoruz.

FAHRİ CELÂL — Alâ. Şimdi uyanınca yine süt ver, ama içine biraz konyak karıştır...

(Doktorun dediğini yapar)

İHSAN BALKIR — Peki doktor...

PİŞKİN TEYZE — (İnleyerek) Geldi mi o doktor olacak... ahh... gözlerimi bile açamıyorum... Gidiyorum artık...

İHSAN BALKIR — İç şunu hele teyzeciğim...

PİŞKİN TEYZE — Doktorun verdiği ilâç mı bu? (İçer) Ooohhh! Ömrüne bereket doktorcuğum!

FAHRİ CELÂL — İlâç değil o. Sizin ineğin sütüymüş...

PİŞKİN TEYZE — (Biraz canlanır) Sahi mi? İşte İhsan, sana doktorun yanında bu vasiyeti yapıyorum. Ben dünyaya kazık kakacak değilim. Göçüyorum. Fakatt, sen sen ol; sürün, açlıktan geber; fakat şu mubarek ineği satma zinhar...

İHSAN BALKIR — Peki ama neden?

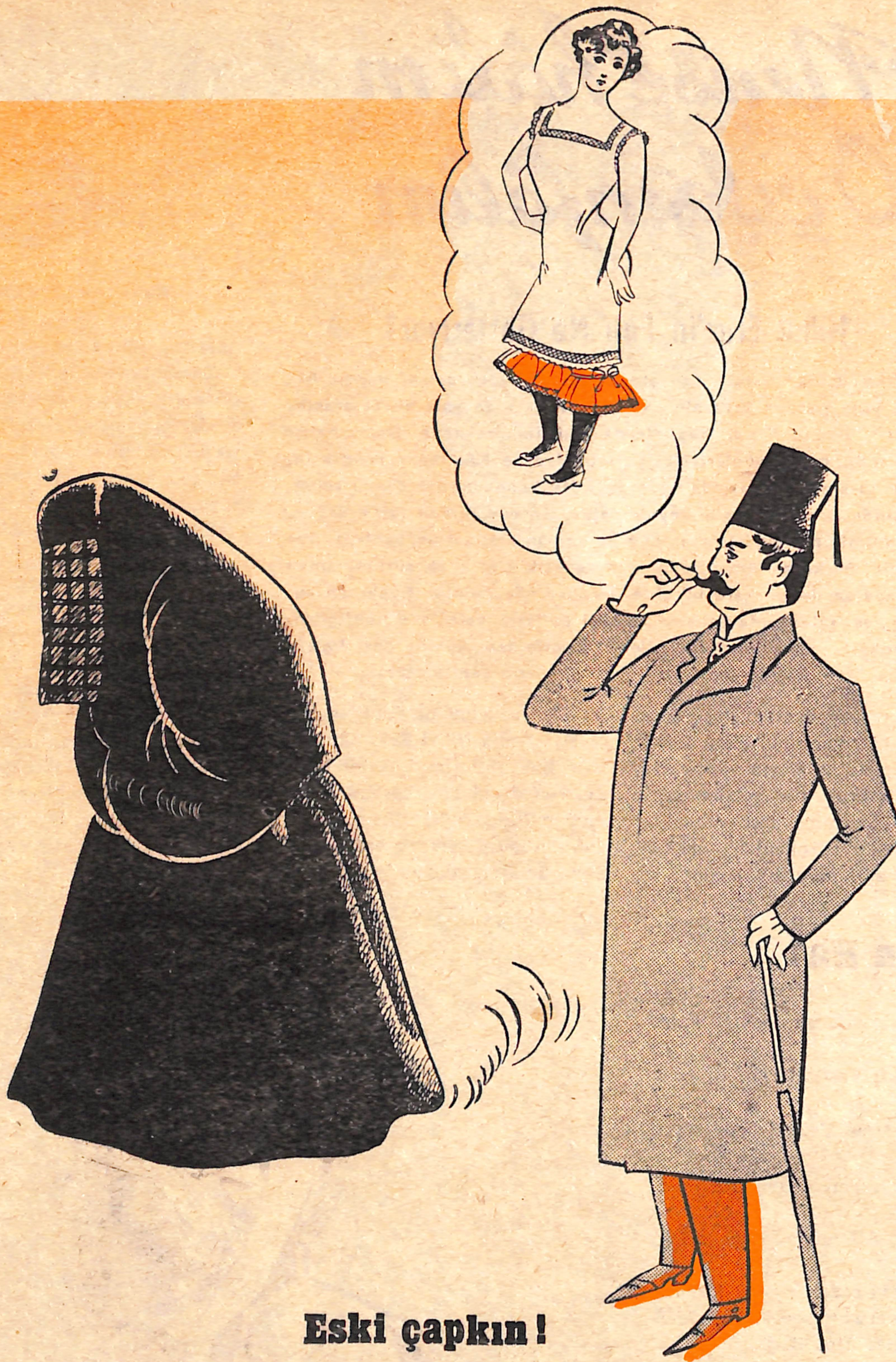
PİŞKİN TEYZE — İlâhi çocuk... Nedeni var mı? Böyle süt veren inek satılır mı hiç? Şu lezzete bak. İnsanın canına can katıyor ayol!

— PERDE —

— Eyvahlar olsun, felâket!
— Peşimizden mi geliyor?..
— Hayır gelmiyor!..

(Yolâl İkiz)

Eski çapkın!

Âà!.. — İktisadi politikamız.

Ana — Her zaman iflâhı kesiktir. Yağmur yağsa da, hava açsa da ağlar.

Anam — Yoldan güzel kadın geçiyor demektir.

Ana dâva — Başından hiç nikâh geçmemiş, fakat her sene doğuran zavallı bir duldur.

Anayasa — Asil, kültürlü olduğu halde, çocukları kendisine hiç benzemez. Baba yasaya çektiklerinden, ana yasaya aykırıdırlar.

Anatomi — Bazı ressamlar zavallı anatomiyi, babatomi ile zorla evlendirdiler; bu yüzden ortaya çarpık çurpuk eserler çıkmaya başladı.

Anasının gözü — Yarının büyükleri.

Anaç — Kızından on beş yaş küçüktür. Oğlu emekliye ayrıldı, torunu vatani hizmetini ifa etmiştir. Bu ay, otuzuncu yaş gününü kutlıyacak.

Deniz anası — Trabzan babasının eşidir.

Hamam anası — Arkadan yirmisinde, önden altmışında, badanası, cilâsı, verniği boyası taze, gönlü genç bir içi geçmiştir.

Anasına bak, kızını al — Hepimizin başında. Allah cemi cümleninkini bağışlasın.

Anafor — Denizden ziyade karada rastlanan bir tehlikedir.

Umum Müdür, fabrikanın şubelerini teftişe gidiyordu. Elaltından, gideceği şehre tel çektiler: «Beyefendi geliyor. Otelinizdeki en iyi odayı kendisine ayırın. Yemek listesini iyi tertipleyin. Üst tarafı malûm».

Umum Müdür şehre geldi. Oteli pek beğendi. Tam soyunup yatacağı sırada, yatak odasına

Akb

Lü

MA

Yeni Şiirler

MÜSTAKBEL KÖR

Karıkoca sinemadan çıkmışlardı. Gördükleri filim de inadına acıklıydı. Yağmur da alabildiğine yağıyordu bir taraftan. Hulâsa herşey öylesine elbirliği etmişti ki, adamcağız dayanamadı. Cânü gönülden bir sual sordu karısına:

— Kör bir adamın karısı olmak istemezdin, değil mi?

Kadın birden hırçınlaştı:

— Aman sen de... Nerden de aklına gelir bu münasebetsizlikler. İstemem elbet!

— Ver öyleyse şemsiyeni ben taşıyayım karıcığım; yoksa yakında âkıbetin budur!

Sürükleme peşinden beni,
Çabalama kaptan ben gidemem!

Büyük balık küçük balığı yutar demişler,
Bok yemişler!..

Bir de simit a

Ba: Baba'nın yarısıdır.

Baba: Babasına göre değişir. Aile içinde kalabalık eden tek in sandır.

Babacım!: Aile içinde bütçe mü zakereleri başlıyacak demektir.

Babalık: İnsanların, hiç bir zaman onun durumuna düşmiyecek lerini zannettikleri, ağırlığı yeryüzüue fazla gelen adam.

Baba - anne: Modası geçmiş eş yadır. Ama atsan atılmaz, satsan satılmaz.

Beybaba: Muhallebi çocuğunun babası Sinâmeki beydir. Son yıllarda mevcudu azalmıştır.

İskele babası: Hayatta hiç bir sandalya sahibi olamamış, hiç bir makam koltuğuna oturamamış olanlar için en müsait dinlenme yeri. Son vapur burada beklenir.

Ha babam alayı: (Bazı sebepler yüzünden, mânasının yazılması tehlikelidir.)

Ha babam ha!..: Milli Demokrasi..

Şam babası: Düttürü Leylâ hanımın eşidir. Çocuklarının terbiyesi şudur: Saldım bayıra, mevlâm kayıra.

Trabzan babası: Şam babasının yakın akrabasıdır. Piyasada en çok geçen, bol bulunan bir ba ba çeşididir.

Vay babasının canına!: Gazeteleri okurken, çarşı pazar dolaşırken ağzınızdan düşürmediğimiz söz.

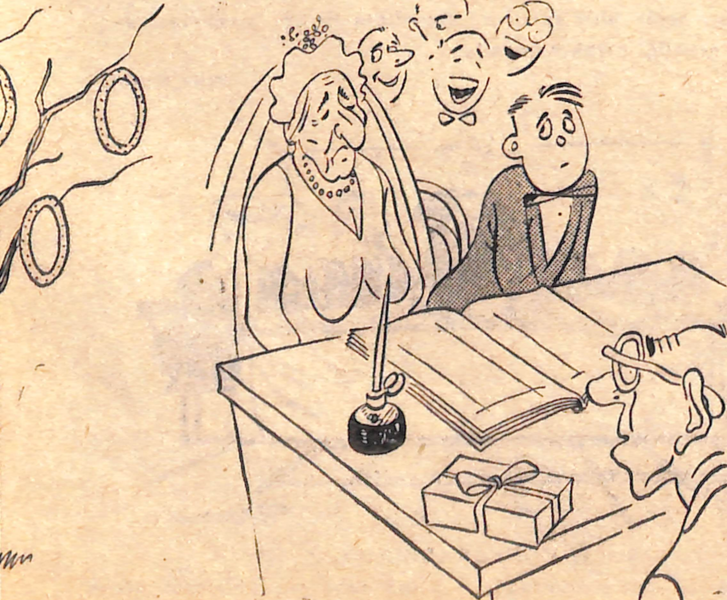
bitişik kapı açıldı. Otelci, yanında pek hafif giyimli üç genç kız la göründü.

— Bu ne demek! diye Umum Müdür hiddetle sorunca, boynunu büküp telgrafı uzattı:

— Vallaha beyim, bizim bölgenin en iyi «malûm» ları bunlar!..

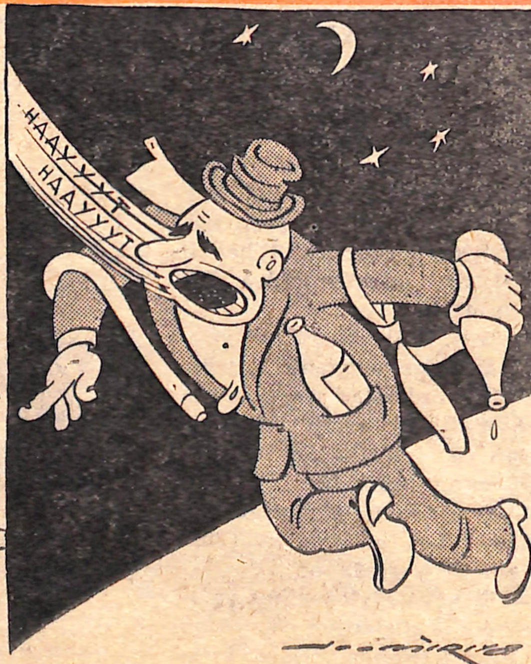
Yeni çapkın!

...lhamlar:

...saydı!..

Anam avradım olsun, Yalanım varsa eğer!..

Ne güzeldir karanlıklarda yalpa vurup yıldızlara nâra atmak!..

TALİH

Talihli adam kimdir? konusunda tartışıyorlardı. Nuri İşbilir.

— Ben size söyliyeyim talihsiz adam kimdir... dedi.

— Söyle... dediler.

— Karısiyle vapur yolculuğuna çıkıp gemileri batan, ıssız bir adaya düşen adam talihsizdir...

— Amma yaptın ha... Bir de kadın adaya düştüyse hele...

— Şayet adam talihsizse, emin olun, diye devam etti Nuri, adaya düşen tek kadın da muhakkak karısıdır!

Pehlivanlığım

İNSAN bir yaşta kendini Zâloğlu Rüstem sanıyor. On altıdan yirmiye kadar tam dört sene bu hastalığı çektim.

Hastalığın belirtileri şunlardır: Hasta yolda giderken göğsünü şişirir de şişirir. Kollar, baba hindi gibi kabarır. Karın hep içeri çekik, göğüs üçgen... Bel ince görünsün diye, göbekten paldum kayışı ile sıkılmış. Yolda vitrin camlarında durup durup kendini seyreder.

Her sabah karşısında çıplak vücudüne baktığı ayna, dev aynası olur.

Bu hastalığa tutulduğum günlerde, ona buna, yerli yersiz elense çeker, yalnız kalınca kapıları, duvarları yumruklardım.

Bu hastalık, hele benim gibi ufak tefeklerde büsbütün komik olur. Ama insan kendini görür mü? Sonunda güreş minderine düştüm. O zaman Macar antrenör Peter gelmişti. Kumkapı kulübünde sabahtan akşama kadar kapışıyoruz. Minderde sürtülmekten kulaklarım şişti, sonra da katmerli karanfile döndü. Köprü kurmaktan ensem kat kat kabardı. Şimdi size bu hastalıktan nasıl kurtulduğumu anlatacağım. Tedavi için, belki başkalarına da lâzım olur.

Göğsümü şişire şişire, ensemi kabarta kabarta, Bayezitten Kumkapıya yokuş aşağı inerken aşı boyalı, ahşap bir evin, fesleğen, ıtır saksılarıyla süslü penceresinden güzel bir kadın başı, bana bakar bakar gülerdi. Ama ne dumanlı, ne buğulu, ne romantik bir gülümseme idi. Saksıların yaprakları arasında, kumral saçlar kayboluncaya kadar başım arkada giderdim. Güzel kadın benim oradan geçeceğim saatte mutlaka pencerede katmerli sardunyaların arasında bulunur, başıyla hafif selâmlar, dudağının kenarında o uçucu gülücükle beni can evimden vururdu. Her halde kadın katmerli enseme, üçgen göğsüme tu tuldu diye, o güldükçe ben büsbütün şişer, kabardıkça kabarırdım. O kadın olmasa, minderde pestilimin çıkmasına dayanamaz, belki de güreşi bırakırdım. Ama, onun gözüne gireyim, diye şampiyonluklar peşinde koşmağa başladım. Seçmelerde aldığım madalyayı, göğsümün ortasına taktım. O gün, yaşı benden büyük, o adını bilmediğim sevgilim, saksıdan bir kırmızı sardunya koparıp, ayaklarımın önüne attı. İki sene, kadar böyle sürdü. Göğsümde altı madalya olmuştu. Bir zaman sonra bu gidişle Osmanlı sadrıazamlarına dönecektim.

Bir gün yine oradan geçerken, o güzel kadını kapıda, telâşlı buldum. Beni görünce:

— Ah, ne olur, çok rica ederim, yukarda bir adam var, evden çıkmıyor! dedi.

Sesini ilk defa duyuyordum. Merdivenleri bir nefeste çıktım. Oda kapısı açık, koltukta bir adam oturmuş, rahat rahat cigara içiyordu. Söyledim ya, kapıları yumrukladığım, zorumdan duvarları tekmelediğim çağ... Ama ben 56 kiloda güreşirdim. Karşımdaki dağ gibi herif, belki yüz, belki yüz elli kilo... Artık geri dönemezdim. Herifi yakasından tuttum:

— Çık şarı ulan!...

Diye bağırdım.

Vampir adam gibi ağır ağır kalktı. Ensemden tuttu, havaya kaldırdı. Bir sağ, bir sol, şrak, şrak!... Kendimi yerde buldum. Bereket versin yıllarca güreş minderlerinde piştiğim için, yine iyi dayandım. Güreşin bir faydasını orada gördüm.

Göğsümdeki altı güreş madal yası yerlere saçılmıştı.

— Topla onları, arka cebine sok!... Dedi.

Madalyaları yerden aldım. Herif:

— Ben yağlı güreş baş pehlivanı Kara Yusuf!... dedi, burası benim evim, bu da benim karım. Bir daha kapıdan geçerken yılışırsan bacaklarını kırarım!...

Arkama döndüm, o güzel kadın kasıklarını tuta tuta, kahkaha ile gülüyordu. O gün bugün son... Çok şükür hastalıktan kurtuldum. Göğsüm, kolum da kasılmaktan kurtuldu.

Değirmendereli Recep PELVAN

☐

NASIL SÖYLESİN?

Yardımsevenlerin balosunda, güzel bir piyango usulü bulmuşlardı: en yaşlı hanıma verilmek üzere bir pudriyer açık arttırmaya çıkarıldı. Alan, kendi eliyle bunu salondaki en yaşlı hanıma hediye edecekti. Nihayet, yaşını itiraf edebilenlerden bir hanım geldi:

— Ben, dedi, elli yaşındayım.

— Buyrun hediyenizi, dediler. Kadın alkışlar arasında yerine döndü. O sırada, bir diğer bayan (ismi lâzım değil) hediyeyi verene sokuldu:

— Doğrusunu isterseniz bu hediyeyi ben alabilirdim. Çünkü elli bir yaşındayım...

— E, neye söylemediniz ya?

— Nasıl söylerdim beyefendi? Kocam burada ve beni kırk üç yaşında biliyor!

Sosyeteden fısıltılar

Güzel Olsun!

Beyoğlu'nun göbeğindeyiz, muhterem okuyucularım. Göbek deyince aklınıza yerli film gelmesin. Sinemaya gidecek değiliz. Sizinle Şehir Galerisine uğrıyacağız. F. K. G. orada bir fikir yuvası açıyor da, oraya. Sevimli valimiz, fikir yuvasının fikir satanların serbest piyasası olacağını söyliyerek, açış nutkunu bitirince hazır bulunanlar aktör Galip Arcan'ın bir şiir okumasını istediler. Galip:

— Yağma yok! dedi, burası komedi tiyatrosu değil. Kimsenin sözünü dinlemem ben. Okumıyacağım işte. Hürriyet var..

Onun üzerine Fikret Âdil çıktı, Şehir Galerisi'nde milletlerarası değerde hiç bir ressamın sergi açmadığından şikâyet etti (halbuki, Ercüment Kalmık orada sergi açtığı zaman Fikret, işte nihayet beynelmilel bir sanatkârımızın sergisini gördük galeride, diye yazmış). Fikir yuvasını tenkit etti. Vali:

— Uzun etme işte, sen de bu yuva sayesinde ötüyorsun, kanatlan artık! buyurdu. Herkes güldü.

Ayni galeride Haşmet Akal'ın resim sergisi açılmıştı. İki salonun birinde çıplak piyasa kadını resimleri, öbüründe sanat eserleri. Herkes o kapkara, köşeli köşeli insanların karşısında durup durup şaşırıyordu. Tenkitçilerden Zahir Güvemli, nefse nefese geldi:

— Haşmet, dedi, bir Fransız tanıdığım var, sergini gezmiş. Acaba hepsini kaça satar diye soruyor.

Ressam heyecanla sordu:

— «Hepsini ne yapacakmış yahu?..»

— «Galiba Taksim meydanına yığıp yakacak!..»

Bu matemli nükteyi orada bırakıp, gelin, Küçük Sahne'ye gidelim. «Oyun olmasaydı» diye bir oyuna başlıyorlar. Hayır, Siyamlı rengi, zarif tebessümüyle Galip San'ın misafirlerini nasıl karşıladığını değil, bizzat misafirlerini görmeğe gidiyoruz. Kimler mi var? Kimler yok ki... İşte kış bekârı Vedat Nedim'in Almanya'dan dönen hanımı. Ama bu akşam kendisine fazla itina etmemiş. Yol yorgunluğundan olacak. Aziz ve Ahmet Borovalılar da burada. Ahmet Borovalı, ağızlığının ucundaki sigarasiyle dostlara selâm veriyor. Kızı Gülen, salonun en şık bebeği... Bayan Nükhet Boroavalı her zamanki zarif sadeliği içinde.

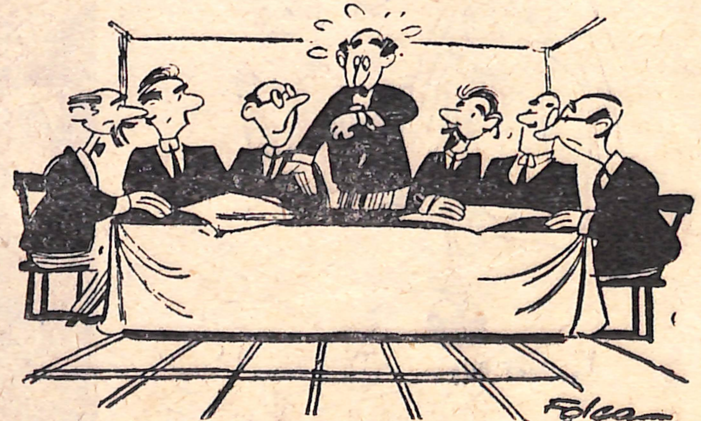
Prenses Faize bu akşam yok. O yok ama Neriman var. Tabiî Farnk'un karısı Neriman değil; Nişantaşının ince, sarışın Neriman'ı... Onca kalabalık arasında hemen belli!

Bu akşam Küçük Sahne seyircilerini şöyle tasnif etmek kabil: Ön sıralar astragan, orta sıralar lutr, arka sıralar yünlü! Ön sıralar pırlanta, orta sıralar elmas, arka sıralar fantezi taşlarla süslü. Ön sıralar tüy, arka orta sıralar fötr, arka sıralar yaprak şapkalarla giyimli...

Üçüncü perde sonunda baktım: Aman Allahım, yüzlere ne olmuş öyle?.. Hele siyahlar içinde gençliğinin matemini tutan sarışın bir devlet düşkünü var ki, iki göz altı ile iki çene altından senelerin çifter çifter heybesi sarkıyor!

Feci olan nedir bilir misiniz? Gençliğin kadını bırakması değil, kadının gençliği bırakmaması!..

Göz Kulak

SULH KONFERANSINDA:

— Arkadaşlar bana müsaade... Biraz daha geç kalırsam bizim evde harp çıkar!..

— İtalyan —

ALMAN MİZAHINDAN:

Kapıda Kontrol!

Yazan: Jo Hanns RÖSLER

Şehrin en büyük bonmarşelerinden biri olan «Tand and Plunder A. G.» mağazasında son zamanlarda sık sık hırsızlık yapılıyordu. Sadece halk değil mağazanın 900 müstahdemi de rast ladıkları şeyi gizlice alıveriyorlardı. Tavuk kümesinden kravata kadar her buldukları şeyi çalıyorlardı... Kargalar gibi... Bir gün mağaza direktörlüğü daldığı gaflet uykusundan uyandığı zaman halk dışardan, müstahdemler içerden mağazayı çırılçıplak bırakacaklardı neredeyse. Derhal bir levha yazılarak mağazanın görünür bir yerine asıldı:

«Müstahdemlerimize! Bedeli ödenmeyen malların alınmasına mâni olmak için bundan böyle kapıya kontrol koyulacak tır. Kapıdan çıkacak olan herkes çantasını ve bavulunu istenmeden göstermek mecburiyetindedir.

İdare»

Bu kontrol çok müspet netice verdi. Hırsızlıklar günden güne azalmağa başladı. İlk zamanlarda kontrol sırasında on tane naylon çorabın üstüste giyildiği veya yeni ayakkabı ayağa geçirilerek eskisinin bir kâğıda sarıldığı görüldü. Fakat bu gibi kurnazlıklar da yavaş yavaş tavsamağa yüz tuttu. Bazı bayan müstahdemlerin göğüslerinin akşam eve giderken sabahkinden daha dik ve kabarık olduğu farkedilince her hafta yenilenmek üzere hepsinin vücut ölçüleri teker teker tespit edildi.

Bir akşam genç bir müstahdem kapıdan çıkarken arkasından seslendiler: «Lûtfen bavulunuzu açar mısınız?»

«Hay hay» ve derhal bavulunu açtı. Bavulun içinde eski bir spor ceketten başka bir şey yoktu.

«Tamam. İyi geceler!»

Genç müstahdem şapkasını çıkararak selâm verdikten sonra gülümseyerek oradan ayrıldı. Ertesi akşam gene aynı sahneler tekrarlandı. Genç müstahdem kapıdan çıkarken kontrol memuru onu durdurarak:

«Bavulunuzu açınız!» dedi. Ve bavulun içini inceden inceye tet kik etti, fakat gene aynı spor ceketten başka bir şey bulamadı. İtimadsız bir tavırla bu ceketi bavuldan çıkararak ışığa tuttu, silkeledi, astarını yokladı, ceplerini tersine çevirerek baktı. Fakat bir şey bulamamıştı. Çaresiz şey çalıyorsunuz değil mi?»

«Teşekkür ederim ,tamam! İyi geceler!»

★

Bu vaziyet iki hafta böylece sürüp gitti. Genç müstahdem her akşam içinde aynı eski spor ceket bulunan bir bavulu evine götürüyordu. Kontrol memurunun itimadsızlığı günden güne artmaktaydı. Fakat hiç bir ipucu da yakalıyamıyordu. Mahut ceketin dikişleri sökülüyor, astarı sökülerek içine bakılıyor, düğmeleri sayılıyor, düğme delikleri ölçülüyor, yakaları iyice tetkikten geçiriliyor, bütün bunlara rağmen hiç bir şey bul mak mümkün olmuyordu.

Nihayet üçüncü hafta bu vaziyete dayanamıyan kontrol memuru, kontroldan sonra müstahdemin arkasından seslendi:

«Hey!»

«Ne var?»

«Bana itimad edebilirsiniz. Sizi direktörlüğe şikâyet etmiyeceğime dair söz veriyorum. Fakat buna mukabil bilmek istediğim bir şey var...»

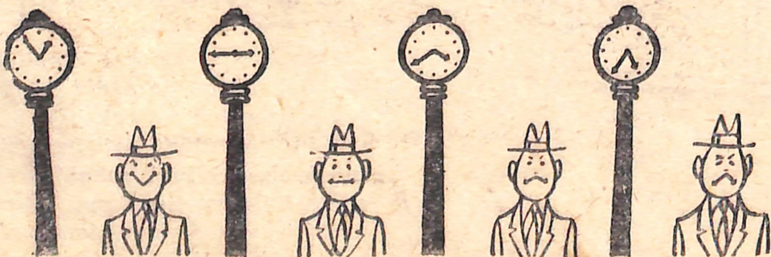
«Nedir o?»

«Uzun zamandır düşündüm, düşündüm. Ama bir türlü içinden çıkamadım. Her akşam bir şey çalıyorsunuz, değil mi?»

«Evet!»

«Söyleyin kuzum, ne çalıyorsunuz?»

«Bavul!»

YAZISIZ!..

— Fransız —

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN:

— Benim kızı evlendiriyorum...
— Bari damadının mevkii iyi mi?
— Evet, Melek sinemasının önünde dileniyor!

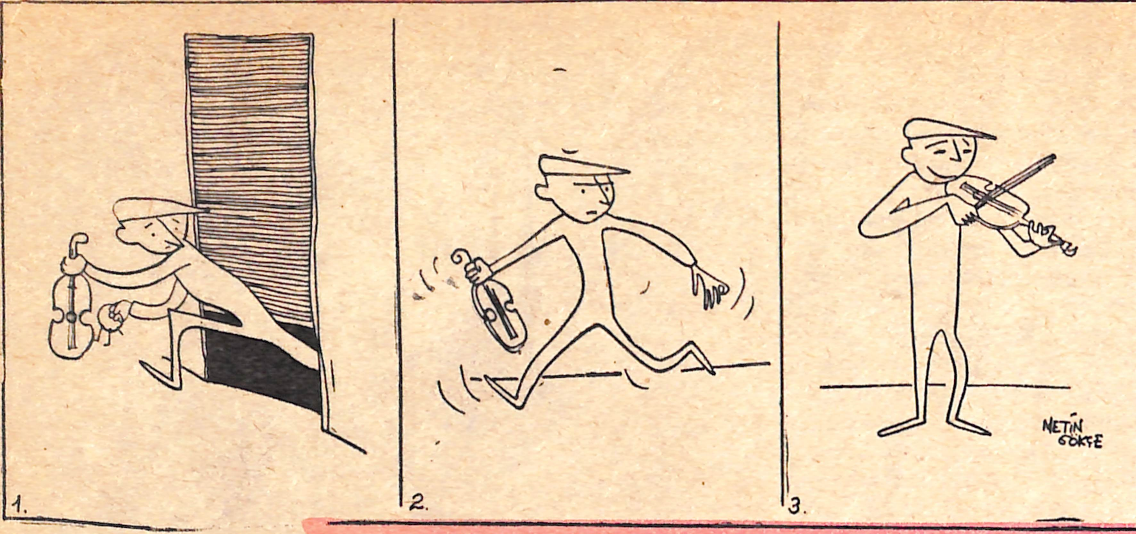
Tezat

Kimi der: «Günden güne hayat ucuzlamada.»
Kimi böyle diyeni elile tuzlamada!
Peder, ağız tadiyle bir kahve içmek için,
Gelmek nedir bilmiyen barışı özlemede.
Mahduma sorarsanız her tarafta bereket,
Her gün esmer, ya kumral birini gözlemede!
Tüccar, yerli, İngiliz, top top kumaşlarını
On kata satmak üzere depoya gizlemede.
Memur ise devletin ucuza vereceği
Elbiseyle pabucu sorup dikizlemede!
Kırılan bardak için anasının nikâhı
İstenen müşterinin ciğeri sızlamada.
O bardağın yerine koymadan âciz kalan
Şaşkın lokantacının yüreği cızlamada!
Erenköyün, Boğazın, Adanın köşklerinde
Karabet, Yorgi, Mişon, yan gelip yazlamada.
Çamdeviren, sıcaktan ter dökerek gündüzün
Gece evin damına çıkıp ayazlamada!

Kalmamış

Esnafta harptenberi insaf, izan kalmamış,
Harp yüzünden cihanda demek insan kalmamış!
Kimi gider maddeten, kimi manen sırrolur,
Onda can kalmamışsa bunda vicdan kalmamış!
Katılmış islâmı da gâvur, çıfıt içine,
Vurguncular bir olmuş, ehli iman kalmamış!
Koca şehri dolaştım bir hafta baştan başa,
Ne dersin, bir kiralık apartman kalmamış!
Şahlanıyor fiyatlar günden güne pazarda,
Azgınlara dur diyen bir babacan kalmamış!
Dün tramvay kıtlığı vardı bandaj yüzünden,
Yevmiye azlığından şimdi vatman kalmamış!
Eskiden patlıcanlar sebil gibiydi yolda,
Bugün patlıcan değil, bahçe, bostan kalmamış!
Daha yüz yıl kalemi bırakmaz, Çamdeviren,
Kim demiş, şiir elinde saçmasapan kalmamış?...

ÇAMDEVİREN

SANAT AŞKI!..

(Metin Gökçe)

YİNE YAŞ BAHSİ...

Sevgili Işık'ın yaş günü kutlanıyordu. Bu satırların muharriri de, onu yirmi beş yaşında zannettiğinden, zarafet olsun diye, yirmibeş pembe gül yaptırıp ziyaretine gitmişti. Işık çok memnun oldu. Derken, sohbet sırasında bir başka buket daha geldi: eski nişanlısından. Yarım saat sonra bir beyaz gül demeti: bu da nişanlanacağı Erol'dan... Muharrir bir ara merakını yeneyip çiçekleri saydı: Eski nişanlının demetinde otuz, Erol'un demetinde yirmi gül vardı...

Randevu Evlerinin Gelir Vergisi

Son günlerde basını ve halkımızı en çok ilgilendiren sosyal olay, randevu evlerinden alınacak vergi meselesi oldu. Bu konuda herkesten fazla yetkili olan randevu evi sahipleri ile konuştuk. Bu çok kıymetli anket - röportajı okuyucularımıza sunuyoruz.

İLK konuşmayı, on gün önce, altmış dördüncü evi basılan, gazetelerde adı belli başlı siyaset adamlarından daha çok geçen Fatma Fikret Hanımla yapmağı düşündüm. Ağzının tadını bilir erkekler için adres rehberi, Fatma Fikret Hanım için de iyi birer reklâm olan gazete kolleksiyonlarından, kolayca adresini buldum. Bu adresi, hepiniz gazetelerde okumuş olduğunuz için tekrarlamıyorum.

Taksimde cadde üzerinde büyük bir apartmanın birinci katı.

— Kimi istiyorsunuz?

Saçları krizantem yaprakları gibi, sol gözünün üstüne dökülmüş genç kıza:

— Fatma Fikret Hanımın evini arıyorum! dedim.

— Buyrun!...

Stil mobilyalarla döşeli büyük bir salona girdim. Az sonra içeriye bir sarışın bomba, bir esmer bomba, bir de hidrojen bombası girdi.

— Hoş geldiniz!...

Teker teker elimi sıktılar. Bir yanlışlığa meydan vermemek için:

— Ben Fatma Fikret Hanımla görüşeceğim! dedim.

Üç bomba da öyle güldüler ki, patlamalarından korktum. Bir hanım içeri girdi. Elini omuzuma koydu:

— Arslanım, dedi, benimle mi görüşmek istiyorsun?

— Evet... Eğer vaktiniz varsa...

— Ben görüşmem yavrum.

— Gazetecilerle aranız iyi değil mi?

— Ne gazeteci, ne doktor, ne mühendis... Tövbeliyim.

Gazetecilikte ters yüzü dönmek ayıp. Biz ne ses san'atkârlariyle, nelerle görüştük.

— Ne olur sanki iki dakka görüşsek!...

— O kadarcık mı?...

— Tabii, bir şey soracağım. Randevu evlerinden gelir vergisi alınacakmış. Buna ne dersiniz?

— Hay Allah lâyığını versin!.

— Nasin vergi alazaklar?... Bunu mu görüşecektin?... Alsınlar ya!... Çok iyi olur. Hiç olmazsa kime ne verdiğimizi biliriz. Hesabımız, kitabımız belli olur.

★

Madam Katina sorumu şöyle cevaplandırdı:

Kim ki gelmis, kim ki gitmis, nasin agnasılazak? Lâzım bir masebeci... Vergi iyi, ma kim esap tutazak? En eyisi, nasin yapiyorlar sinamada, oyle yapmali... Kapıda bir turnike konsun, bilat kesilsin, bir memur yapsin kontrol...

Meşhur Lüks Emine'nin evi mühürlü idi. Sokağın başındaki bekçiye sordum:

— Kapıda ilân var, kör müsün? dedi.

Hakikaten mühürlü kapının üstündeki şu ilânı görmemiştim:

«Sayın müşterilerimize!

Görülen lüzum üzerine, bir müddet için evimizi aşağıdaki adrese naklettiğimizi bildiririz.»

Verilen adreste beni bir erkek karşıladı. Korkarak:

— Emine Hanımla görüşeceğim! Dedim.

Adam beni içeri aldı.

Az sonra Emine Hanım geldi:

— Hanımefendiğ dedim. Gazeteler randevu evlerinden de vergi alınacağını yazdılar. Siz de memleketimizin tanınmış, sayılı randevucularından olduğunuzdan...

Lâfımı tamamlamağa fırsat kalmadan, adam ok gibi yerinden fırladı, yakamdan tuttuğu gibi kapı dışarı etti:

— Her Emine, o Emine değildir!

Dedikten sonra, bel kemiğime sahalarımızda nâdir görülen şahane bir şut çekti. Üçüncü kat merdivenlerinden bir plânjonla kendimi sokak kapısında buldum. Suratımın geometrisi, vücudumun topoğrafyası değişmişti. Not ettiğim adrese baktım, meğer dalgınlıkla yanlış kapı çalmışım.

Yazılı karikatür!..

(Yaşa Gazi)

SPOR ve SANAT

PEYÂMİ Safa, Milliyet'te, san'attan çok spora önem verildiğini belirten bir fıkrasında, avunma gibilerden «Her yüksek kalitenin ölçüsü azlıktır. Çokluğu Mithatpaşa Stadyomuna, yahut palamut satıcılarına bırak» diye yazmıştı. Aynı gazetede Necmi Tanyolaç adında bir spor yazarı, Peyami Safa'ya bir açık mektup yayınlamış. Spor yazarı, Peyâmi Safa'nın fıkrası için, «san'atın sporu kıskanmasıdır.» «Hele san'atçılar da spora bir dadansınlar, göreceksiniz kitapları nasıl satılacak, hattâ kapışılacak» diyor. Bu mektup sonuna kadar bayağı okunur bir yazı... Ama sonunda birden spor yazarının dengesi bozuluveriyor.

Hani bir tımarhanede akıllı olduğunu iddia eden hastalardan birini doktorlar son bir muayeneden geçiriyorlarmış. Hasta saatlerce aklı başında konuştuktan sonra, doktorlar tam taburcu raporunu yazarlarken:

— Beni buraya neden soktular, biliyor musunuz? diyor.

— Neden soktular?

— Bir köpeğim vardı, delinin birine iki bin liraya sattım. Beni şikâyet etti... Buraya attılar. İki bin liram bankada duruyor.

— Çıkınca ne yapacaksın?

— İki binin üzerine iki bin daha koyup bir kedi alacağım!.

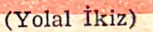
Benzetmek gibi olmasın, spor yazarının mektubu böyle bir sonla bağlanıyor. Sporla san'atı bağdaştıran şu şiirle (!) mektubunu bitirmiş:

Lefter!... Amannn... O ne biçim
o ne alım,
Bir ayağında şut, diğerinde çalım.
Ne edebiyat matinesi, ne san'at
konferansı
Bu iniş «gol» dür, kulakları
tıkayalım,
Sarı-lâcivert formasından akıyor, bakın şu tere,
Ver Leftere yazsın deftere...

Sporu bize sevdirmek için «sağlam kafa, sağlam vücutta bulunur» derlerdi. Bu şiiri (!) okuduktan sonra merak etmemek elde değil... Acaba bu şiirin çıktığı kafa, nerde bulunuyor?

YAZISIZ!..

(Yolal İkiz)

ÇUVAL ve kanaveçe tüccarı Mirza Şehlevendî ile ,Nevşehirin eşrafından iaşe müteahhidi İbrahim Bey sıkı fıkı dosttur. lar. Maçkada apartman komşusu olan iki ahbap, hanımları kadın misafirlerle salonda çene çalarlarken, onlar da birbirlerine, gençliklerinde felekten çaldıkları günleri anlatıyorlardı. İbrahim Bey:

— Ben, dedi, garı gısmıynan oynaşırken, çift gatlı ekmek gadayıfına bayılırım.

Mirza Şehlevendî bu deyimi anlamadığı için:

— Çifte gatlı ekmek gaddayıfı da ne di? Özzüm, aşka başlamazdan, iççi mavna istagoz, yeddi garravana çılav, seççiz manda çellesi gayfaltı eylemeden gollarımı sıvamam.

İbrahim Bey Gülerek, çif katlı ekmek kadayıfının ne olduğunu açıkladı:

KOPYA!

— Mirza Bey, çift gatlı gadayıf dimek, bi yanına sarı garı, bi yanına çitlenbik gibi esmer garı alırsın. Bi o yandan öpen, bi bu yandan...

Mirza Bey:

— İçi avrat özzüme heçti Men iççi düzzine avradı yekten öpürem... dedi.

— Hadi be Mirza Bey... İki düzüne avrat birden öpülü mü? Nasın olur? Sen eyicene sallıyon be!.. Ağnat bi yol da, aklım yatsın... Mirza Bey, anlattı:

— İçci düzzüne avradı, isgambil çağıdı çimin üst üste goyirem en üsteçini öpirem...

— Gordün gü? Sen yalanuz bi garıyı öpüyon!..

— Yoh... Cümlesini öpirim... Çünçü, yigirmi dört avradın ara yirlerine gopya çağıdı goyirem, üst yandaçini eyle şiddetli öpirem çi, alt yandaçilere bûselerimin gupyeleri çıhıptır.

FELÂKET

Hâkim sanığa sordu:

— Ne istedin o gazete muharririnden de yaraladın?

— Anlatayım reiz bey. Bundan önceki mahkûmiyetim vardı ya? Hani beşyüz lira çalmaktan... İşte bu gazeteci o havadisi bin beşyüz diye yazdı. Bizim evde de onun gazetesi okunur. Hapisten çıktığımdanberi karıdan yediğim dayağın haddi yok. Hâlâ o bin lirayı nereye sakladığımı anlamak istiyor. E, siz olsanız ne yapardınız yani?

— Ben demokrat adamım, aşkta seviye farkı gözetmem sevgilim!..

49

TÛÛ!.. ÜÇ NUMARALI HAVLU İLE YÜZ KURULANIR MI? KAÇ DEFA SÖYLEDİM, 3 NUMARA EL HAVLUSU, 4 NUMARA BENİM 5 NUMARA MİSAFİRLERİN, 6 DA SENİN.

VALLAHİ... ŞEY... KARICIM... NUMARALARI ŞAŞIRMIŞIM.

SEKİZ SU YIKADIM, HALÂ LEŞ GİBİSİN, PAS TUTMUŞSU!

CAZZZ

CIZZZ

YANIYORUM! KARICIM, ISTAKOZ GİBİ PİŞTİM. ALLAŞKINA YETER!

50

Bekârlık Sultanlıktır

ANLATAN : SALIH TEKCAN

ÇIZEN : YALÇIN ÇETIN

YANGIN VAAAR! CAN KURTARAN YOK MUUU? İİİMDAAAT!

İMDAAAT! YANIYORUM

ZAVALLI SALİH KARAKOLA KOŞUN, BİR POLİS YOK MU?

YİNE BİRBİRLERİNE GİRMİŞLER!

51

DUR! KAÇMA! CEHENNEMİN DİBİNE GİTSEN, ELİMDEN KURTULAMA

TUTUŞUYORUM... BU KADINDAN BENİ KURTARACAK YOK MU?

52

BAY POLİS! KARIMDAN DAVACIYIM!

53

(Devamı var)

Kadın Olan Erkeğin Hatıraları

Yazan: **İllâllah şerrinden**

— 41 —

Diye içeriki odaya götürdü. Kendisine beş dakika kadar özel talimat verdikten sonra, kızın eski ürkekliği kalmamıştı.

Rejisör:

— Sen şurada dur, sen burada. Sen burada!... Diye hepimize birer yer gösterdi.

— Ne yapacağız, lûtfen söyler misiniz? dedim.

— Susun!.. diye bağırdı.

Müthiş sinirliydi. Meğer, film çekilirken rejisörün, film prodüktörün bağırıp çağırması, önüne geleni azarlaması mutlaka lâzım mış. Benim fazla sorduğumu görünce:

— Ben, dedi, geçen filmde baş rolü oynıyan kızı, ayağımın altına aldım, pestilini çıkardım.

— Neden?

Nihal;

— Susun!. dedi, bir şey sorulmaz... Geçen gün beni de dövdü. Ama ondan sonra rolüma girdim.

Ne senaryodan, ne reklâmdan haberimiz vardı. Yazıhanenin içindeki eşyaları boşalttılar. Bir divan koydular. Burası, bir milyonerin yatak odası olmuştu. artistler kahvesinden bulup getirdikleri, yakası yağlı, kravatı çamaşır ipine dönmüş avurtları çökük bir adam da milyoner rolündeydi. Rejisör:

— Hadi, dedi, uzanın divanın üzerine sevişin!..

Milyoner rolündeki zavallı divana uzandı.

— Milyonerin böyle yatak oda sı olur mu? Şuraya bir kaç parça eşya koysanız!.. dedim.

— Sahi, iyi hatırlattın!.. dediler.

Hayri bey,

— Kahveden iki üç sandalye ile bir masa alın!.. dedi.

İki sandalye bir de masa geldi. Dekor tamamlanmıştı. Divanın arkasındaki pencere camının kırığına, gazete kâğıdı yapıştırılmıştı. Orasını da bir takvim asarak, kapadılar.

— Sevişin!..

Zayıf, sıska delikanlı beni kollarının arasına aldı.

Rejisör:

— Kalk ulan, öyle mi sevişilir!.. dedi, bak bana, dikkat et...

Rejisör, beni kollarının arasına aldı. Dudaklarımız birleşti. Bir müddet böyle kaldık.

— Nasıl, gördün mü? diye milyoner artiste sordu. Artist:

— Gördüm ağabey! dedi.

Cılız oğlanla tekrar kapıştık. Bu sefer prodüktör Hayri bey:

— Olmuyor... Olmuyor!.. Diye ellerini kalçalarına bir kaç kere vurdu.

Bu sefer Hayri beyle aşk provasına başladık. Ama, film operatörü olan Ermeni işe karıştı:

— Olmoor!.. Hayri bey, sen de yapamoorsun!.. Öyle karı öpülür zo?.. Dudak be dudak sülük gibi yapış bir keret... Sonram kollarını ahtapot gibi sar karıya... Hanımefendi maşallah iştah açoor!..

Bir deneme de Ermeni film operatörü ile yaptık. Fakat bu deneme uzun sürdüğü için, operatörü, rejisörle prodüktör kollarına yapışıp, zorla vücudümden ayırdılar. Adam, dudaklarını yalıya yalıya söyleniyordu:

— Amur demiş isem, böylem yapılır zo!..

Elektrikçi:

— Hayır, dedi, hepiniz çekilin! Sarışın çilli bir oğlandı. Ceketini çıkardı. Kollarını sıvadı. Bana da:

— Çıkarın üstünüzdekileri!..

Dedi. Elektrikçi ile sarmaş dolaş olduk.

— Başını geriye at!.. Saçların dökülsün!.. Göksünü çıkart!.. Eteğini az daha aç!..

Rejisör:

— Bu mükemmel! dedi.

Artiste döndü:

— Haydi bakalım... Ceketini çıkar.

Milyoner delikanlı rejisöre:

— Ağabey, içimde gömlek yok! dedi.

Yırtık bir fanelâ üzerine yalnız bir gömlek yakası geçirmiş, üzerine de yağlı bir kravat takmıştı.

Rejisör asistanı gömleğini, milyoner artiste verdi. Biz, sevişme sahnesini, belki yirminci defa tekrarlıyorduk. Fakat prodüktör, bir türlü bu işi beceremiyordu. En sonunda, ağlamaklı bir sesle:

— Vallâhi karnım aç da onun için kollarımda derman yok. İki gündür ağzıma lokma koymadım... dedi.

Mesele anlaşıldı. Hemen paket açıldı. Herkese birer sandüviç verildi. Milyoner artist su içer gibi, sandöviçi bir sokumda yuttu. Kollarına biraz derman gelmişti.

Rejisör:

— Işık!!..

Diye bağırdı. Lâmbalar yandı.

— Motooor..

Biz sevişirken, operatör de filmimizi çekmeğe başladı.

— Stopp!..

Rejisör:

— Güzel... Mükemmel!.. dedi.

Sonra neler yapacağımızı anlattı:

— Siz sevişirken içeri birdenbire, bu kızın nişanlısı meşhur Zaloğlu Rüstem geliyor. Filmin burası tarihî olacak!..

Zaloğlu Rüstem rolündeki adam, bir zeybek elbisesi giymiş, bacakları cami kemeri gibi kavisli, boyu benim omuzumda, goril ile insan arası acaip bir mahluktu.

— Motoo!..

Biz, milyoner rolündeki adamla, divanın üzerindeki serbest güreş yaparken, Zaloğlu Rüstem, birden üzerimize atıldı.

— Vay alçaklar!..

Zaloğlu Rüstem, kuşağının arasına elini attı:

— Vay anasını!.. Tuuu!.. diye bağırdı, ulan bıçağı unutmuşum be!..

Rejisör:

— Fondüü!.. diye seslendi. Makine stop etti. Lokantadan bir ekmek bıçağı getirdiler. Zaloğlu Rüstem, bıçağı, kuşağının arasına soktu.

— Motooor!..

(Devamı var)

A

Yayınları

Akbaba - Aydabir'in, aylardır hazırlanan yayınları başlıyor.

İLK ESER:

Mizahî Hikâyeler Antolojisi

Akbaba serisinin bu ilk kitabında mizahî hikâyelerini okuyacağınız imzalar:

Hüseyin Rahmi Gürpınar ★ Ahmet Rasim ★ Refik Halid Karay ★ Ercüment Ekrem Talû ★ Reşat Nuri Güntekin ★ Osman Cemal ★ Burhan Felek ★ Orhan Seyfi Orhon ★ Yusuf Ziya Ortaç ★ Aziz Nesin ★ Adnan Veli Kanık ★ Bülent Oran

Her ay bir kitap
Her kitap 1 lira

Tenzilâtlı abone: Altı kitap 5 lira

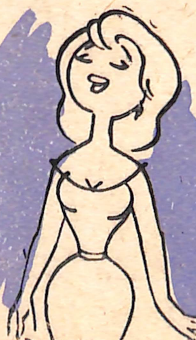
ADRES: Akbaba yayınları. Klodfarer caddesi No. 8-10. Belediye, İstanbul.

Akbaba'nın Sinema Sayısı

Gelecek sayımız, karikatürleri, hikâyeleri, fıkralariyle çok güzel, çok eğlenceli bir:

SİNEMA SAYISIDIR!

Bu sayı kapışılacaktır. Bayilerinize, müvezzilerinize şimdiden sipariş ediniz.

1955 YILI İKRAMİYELERİ
* Bahçeli EVLER
* APARTMAN DAİRELERİ
* ARSALAR
* PARA ve ÖĞRENCİ İKRAMİYELERİ

(480.000 Liradan az olmamak üzere)

YARIM MİLYON lira

Ayrıca 50 Kişiye 10 sene vâdeli 1.000.000 liralık MESKEN EDİNME KREDİSİ

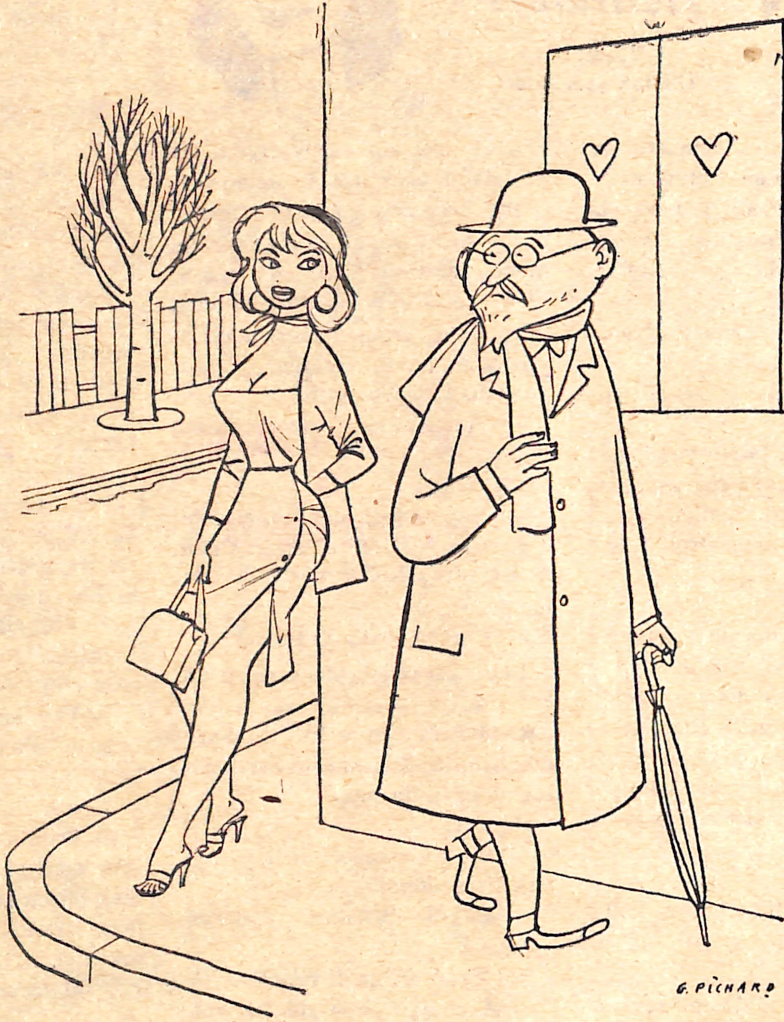
33

EMNİYET SANDIĞI

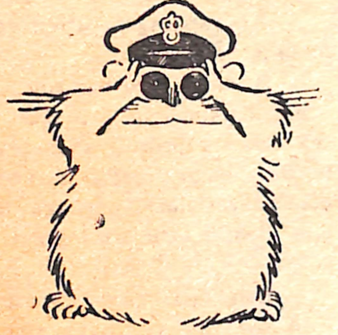

Dünya Karikatürleri

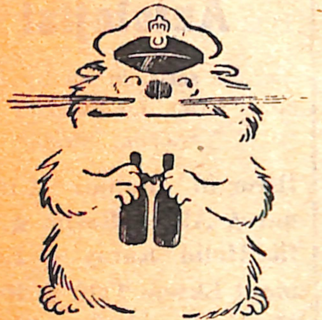

— Ne?.. O kadar paraya benim gençliğimde düğün yapılırdı yavrum!
— Fransız —

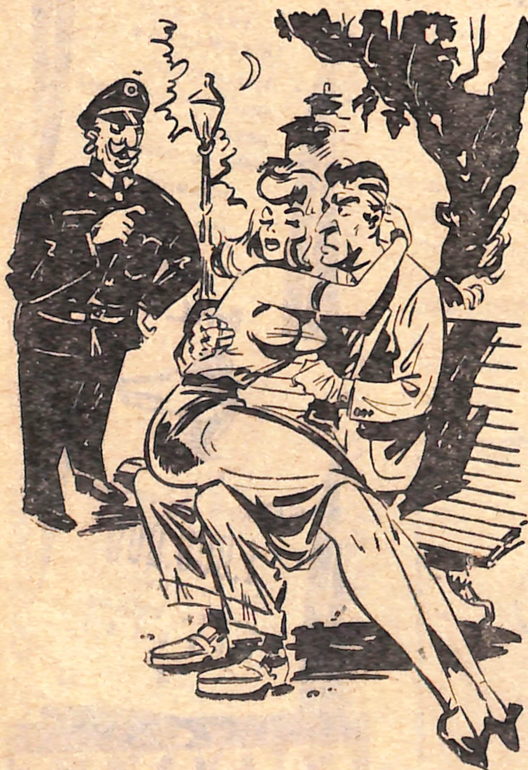

YAZISIZ!..
—İngiliz —

— Bize karışamazsınız, biz evliyiz...
— O halde neye evinizde sevişmiyorsunuz?..
— Çünkü benim evimde karım, onun evinde kocası var!..
— İtalyan —

YAZISIZ!..
— Fransız —

Türkiye İŞ Bankası

1955

Yılı İkramiye Plânı:

İkişer Daireli 5 Apartman — **Bahçeli 15 Ev**

Ayrıca 725,000 liralık para ikramiyeleri

Keşidelerden 2 ay evvel en az 150 liralık bir küçük cari hesap açtıranlar ve keşide tarihine kadar çekmeyenler kur'aya iştirak hakkını kazanırlar.

Denizcilik Bankası

T.A.O.

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir

Amerikaya:

Türk parasile muntazam seferler

Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor demektir

İller Bankası

Sermayesi : 300.000.000 T. L.

İl Özel İdareleri, Belediyeler ve Köylerin Harita, İmar plânlariyle Su, Elektrik, Yapı, Proje, İnşa ve tesisleri BANKA VE KREDİ MUAMELE VE HİZMETLERİ EN MÜSAİT ŞARTLARLA YAPILIR VE MEVDUAT HESAPLARI AÇILIR.

Yazı işlerini fiilen idare eden: AHMET KOÇER

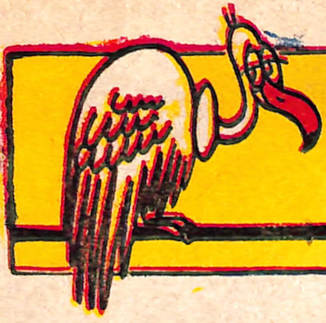
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klotfarer Cad. No. 8 - 10. Daire 3.

Telefon: 21811

ERCAN MATBAASI

Fiatı: 50 Kuruş

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

— Evet beyefendi, daktilolarımız fevkalâdedir... Bütün Vekiller, umum müdürler, tüccarlar onları kullanıyorlar!

— *İtalyan karikatürü* —